

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN EAST-RIVER

N° 2250

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET GEHEIM VAN DE EAST-RIVER

HOOFDSTUK I

RAFFLES, DE ONVINDBARE

De Amerikaanse pers hield zich de laatste weken met niets anders bezig dan met het zonderlinge geval van de spoorwegkoning Olaf Kaldrup en zijn dochter Sigrid.

Voor de belangrijkheid van deze zaak schenen zelfs de betaling van de boeten bedrage van drie miljoen dollar door Onassis aan de Peruviaanse regering, de eeuwige Saar kwestie en de Atoom-conferentie te moeten achterstaan.

Men had Kaldrup reeds enige weken gemist, in Wallstreet, en zijn zaken-vrienden hadden zich reeds vruchteloos afgevraagd waar hij zich toch wel kon bevinden, toen een van deze heren op

het schrandere denkbeeld kwam, dat hij, met zijn bekoorlijke dochter, wel eens gevlucht kon zijn voor de bende van het Kwade Oog.

En eensklaps vond iedereen, dat hij zelf ook wel tot zo'n eenvoudige oplossing had kunnen komen.

Want inderdaad, die gevreesde bende had opnieuw het hoofd opgestoken, en een van haar eerste slachtoffers was juist Olaf Kaldrup geweest, een Zweed van geboorte, die binnen korte tijd in de Verenigde Staten een reusachtig fortuin had weten bijeen te garen en voornaamste aandeelhouder was van een aantal spoorwegmaatschappijen, die hun

lijnen nog steeds verder uitbreidden, en als het ware automatisch tegelijk met het rollen der wielen, de dollars in zijn brandkast lieten rollen, bij miljoenen tegelijk.

Niet alleen hij zelf, maar ook zijn dochter had zich in het grootste gevaar bevonden, toen plotseling die verwonderlijke Engelsman kwam opdagen, die geheimzinnige avonturier, en de zaak binnen enkele dagen ten gunste van de slachtoffers van de bende besliste.

Niemand wist vanwaar dat geheimzinnige personage was gekomen. Men wist dat hij John Raffles geheten was, en dat was alles. Niemand had hem ooit gezien, op zeer weinigen na, en die weinigen konden niet eens een behoorlijke persoonsbeschrijving van hem geven, om de afdoende reden, dat Raffles de eigenaardige gewoonte had, zich in talloze gedaanten te vertonen.

Er waren er, die hem als een eerwaardig geneesheer hadden gezien, anderen verzekerden, dat hij als conducteur op een autobus had dienst gedaan, en er waren er zelfs, die zwoeren dat de Grote Onbekende hen in de gedaante van een liftboy per express-lift naar de 62 ste verdieping van het bekende State Empire Building in New York had doen schieten.

Grappenmakers voegden hier aan toe, dat zij Raffles als kindermisje in Zwitserse dracht met een kinderwagen in het Central Park hadden zien lopen, of hem als August de Domme in een circus hadden zien optreden.

En er waren inwoners van New York genoeg, die hierom volstrekt niet lachten, maar het als zeer goed mogelijk beschouwden, dat de sluwe Brit zich ook in die gedaante had vertoond.

Hoe dit ook zij, Raffles had de hand in het spel gehad, hij had zich plotseling opgeworpen als beschermer van de Kaldrups, vader en dochter, en na een paar dagen van hevige spanning zagen de ontstelde New Yorkers de knappe Sigrid plotseling weer in hun midden verschijnen, gered uit de klauwen van de als een Phoenix uit haar as verrezen bende.

Maar de vreugde duurde niet lang, want de geheimzinnige, gevreesde Moloch, zoals de onbekende aanvoerder van het Kwade Oog genoemd werd, was er niet de man naar, zich voetstoots gewonnen te geven, en men vreesde reeds voor het ergste nu hij zich de losprijs van een millioen dollar zag ontgaan, die hij voor de invrijheidstelling van het meisje had geëist, toen zij uit New York verdween.

Zelfs de bloedverwanten en de beste vrienden van de familie Kaldrup hadden er geen idee van, waarheen zij zich begeven hadden kunnen hebben. Naderhand bleek alleen de politie op de hoogte te zijn gesteld.

Weken verliepen, en men begon zich reeds ernstig ongerust te maken aangaande het lot van de multi-millionair, toen hij geheel onverwacht met zijn dochter weer te New York terugkeerde. Hijzelf zag er slecht uit, als iemand die zwaar ziek was geweest. Ook de mooie Sigrid scheen vermagerd en bleker te zijn.

Ofschoon geen van beiden veel loslieten omtrent het doel van die langdurige afwezigheid, zo lekte het toch spoedig genoeg uit, want vooral in de kringen der invloedrijke personen hebben de muren oren, dat Olaf Kaldrup met zijn dochter destijds naar El Pazo was vertrokken, in Mexico, dicht bij de Amerikaanse grens gelegen, om zich daar, buiten het bereik van de grijpende hand van de Moloch te stellen.

Dit moest zijn geschied op aanraden van Raffles, de onzichtbare, onvindbare Gentlemandief.

En vrij snel werd bekend, wat er daarginds geschied was, ofschoon de politie klaarblijkelijk alle moeite deed, de zaak geheim te houden, met het alleszins begrijpelijk doel, de vijandelijkheden tegen de bende van het Kwade Oog zoveel mogelijk geheim te houden.

Er is echter een macht, die nog heel wat meer in de melk te brokkelen heeft dan de politie, zelfs van de Verenigde Staten, en dat is de pers.

Niet zodra was er ook maar het geringste bekend geworden van het ver-

blijf van Kaldrup en zijn dochter te El Pazo, of « The Sun », « The New York Herald », « The World », de « New York Times » en « The Globe », zonden hun beste verslaggevers naar de Amerikaanse grensstad en deze ijverige pennenvoerders, de trein versmadend, jakkerden in hun snelste auto's bijna dag en nacht dwars door de Zuidelijke Staten van Noord Amerika, om toch maar de eerste te zijn, die te El Pazo inlichtingen kon inwinnen, waarnaar dertig miljoen Amerikanen zo reikhalzend uitzagen.

Al die persmusketen daalden er als een wolk sprinkhanen neer, en zo geoefend waren zij in het aanboren van bronnen, dat zij binnen korte tijd iemand hadden ontdekt, die hun kostbare inlichtingen kon verschaffen, en dat was een kleine, zwartogige ritmeester van de dragonders, die kennis had aangeknoopt met Kaldrup en zijn dochter, natuurlijk zonder hun ware naam te kennen, tedere gevoelens voor het meisje had opgevat, die evenwel niet beantwoord werden, en enige dagen lang de villa van de spoorwegkoning had moeten beschermen tegen de aanvallen van een kleine, maar stoutmoedige bende van dieven, die onder bevel scheen te staan van een buitengewoon mooie, nog zeer jonge vrouw, met blauwe ogen en blond haar.

En toen kwam de stroom inlichtingen plotseling los met de kracht van een waterval.

Die vrouw was niemand anders geweest dan het beruchte en langgezochte « Meisje met de Blauwe Ogen », een geraffineerde misdadigster, die reeds talloze slachtoffers had gemaakt, en die in dienst scheen te staan van het Kwade Oog. Hoe de aanvoerder daarvan had kunnen ontdekken, waarheen de Kaldrups zich hadden begeven, zou wel altijd een raadsel blijven (tenminste zo meenden de New Yorkers), maar het feit bleef bestaan, dat zij naar El Pazo was gezonden, niet alleen om de Kaldrups weer in de macht der bende te brengen, maar ook om onder een vals voorwendsel, Raffles, hun beschermer, naar die stad te lokken.

Dit laatste bleek uitstekend gelukt te zijn, want Raffles was komen toesnellen op de ontvangst van een dringend telegram, waarin het meisje, wegens een ernstige ziekte van haar vader verzocht, haar terzijde te willen staan.

Raffles vond daar het « Meisje met de Blauwe Ogen », dat zich onder het mom van een rijke toeriste, die met haar ouders op de doorreis was, zich bij Sigrid Kaldrup en haar vader had weten in te dringen, en was er in geslaagd haar spoedig te ontmaskeren.

Daarop waren de gebeurtenissen elkander met verbijsterende snelheid opgevolgd.

De villa, welke de Kaldrups bewoonden, werd overvallen door bandieten, twee helpers van Raffles kwamen onverwacht opdagen, de kleine ritmeester kwam aan het hoofd van een half eskadron dragonders de belegerden ontzetten, en hij vond dit zelf zo'n belangrijk onderdeel, dat hij aan de gretig luisterende journalisten stof genoeg had kunnen verschaffen, om er een halve jaargang van hun blad mede te vullen. Bianca Kirilef, zoals de naam luidde van « het Meisje met de Blauwe Ogen », vluchtte met haar medeplichtigen in de bergen, Raffles achtervolgde haar, en geraakte met zijn beide vrienden in een zeer gevaarlijke toestand, nogmaals bood de ritmeester hulp, ditmaal op de dringende smeekbede van Sigrid Kaldrup, (maar dat vertelde de kleine Mexicaanse militair er niet bij), de aanvoester van de kleine bende werd gearresteerd, zij wist echter weer te ontsnappen, de Kaldrups vertrokken in allerijl, ditmaal vergezeld door Raffles en zijn vrienden, en meer wist de ritmeester er niet van.

Het was veel, maar het was voor raschte journalisten natuurlijk niet voldoende.

Dit alleen aan hun lezers te melden, zou immers slechts een mondtgering zijn.

En zo nam ieder van het kleine leger van verslaggevers zich voor, het onderzoek nog verder uit te strekken, thans in een andere richting.

Hun trouwe lezers wisten thans, waarom Olaf Kaldrup, zwak en ziek, was teruggekeerd, namelijk omdat Bianca Kirilef hem een soort vergif had ingegeven, om daardoor zijn dochter te dwingen, de hulp van Raffles in te roepen, maar waarom die dochter zelf zo bleek was en er zo lijdend uitzag, dat wisten zij niet, en de ridders van de pen hadden een dure eed gezworen, aan die nieuwsgierigheid van het hongerige publiek, zoveel als in hun vermogen was, te voldoen.

Laten wij hier maar aanstonds boekstaven, dat de heren hier slechts voor een gering deel in slaagden, ondanks hun grote mate van onbescheidenheid, die nu eenmaal bij hun beroep hoort, en die hun ook ditmaal goede diensten bewees.

Toch vernamen zij nog, maar helaas niet uitsluitend door eigen onderzoek, zaken van groot belang, en belangwekkend genoeg om er hun lezers op te kunnen vergasten.

In het kort kwam de zaak hierop neer.

Gedurende de lange treinreis van El Pazo naar New York waren er op dat traject dingen voorgevallen, die zelfs voor een land als Amerika fantastisch mochten worden genoemd.

De trein vervoerde een lading goud in staven, ter waarde van 400.000 dollar, toebehorende aan een te slechter naam en faam bekend staande bank, en de gegadigden naar dat goud waren niet alleen John Raffles en zijn onafscheidelijke metgezellen geweest, maar ook... Bianca Kirilef, die de onbeschaamdheid had gehad, vermomd met deze zelfde trein te reizen als aanvoerster van hetgeen er van de bende was overgebleven, die haar behulpzaam had moeten zijn bij de ontvoering van John Raffles.

Het goud werd dan ook op een even afdoende, als schrandere bedachte wijze uit de gepantserde wagon geroofd, en wel door Raffles en zijn vrienden, die onderweg de trein verlieten met de goudkisten, spoedig daarop gevolgd door het troepje bandieten, dat bezielde was door wraakgedachten, en door de wens de kostbare kisten weer in hun handen

te krijgen.

En van dit tijdstip af schenen beide partijen plotseling als van de aardbodem te zijn weggevaagd.

Wel verklaarden sommige getuigen, wonende in het kleine plaatsje, waardoor of waarlangs de brede autostrade met zijn acht rijbanen naar New York voert, dat zij geheimzinnige auto's des nachts in een duivelse vaart hadden zien en horen passeren, maar aan dergelijke verklaringen had men uit de aard der zaak al bitter weinig.

Zo konden dan de bladen alleen nog maar melden, dat Kaldrup en zijn dochter waren verder gereisd naar New York, en in die stad veilig waren aangekomen.

Een dezer bladen kreeg daarbij de schrandere, hoewel niet zeer delicate inval, de bleekheid van Sigrid Kaldrup in verband te brengen met een zekere tedere verstandhouding, die zou zijn ontstaan tussen het jonge meisje en haar geheimzinnige redder, waardoor het lezerstal van zijn blad aanstonds met enige duizenden steeg.

Zo stonden thans de zaken, en het spreekt wel vanzelf, dat niet alleen het Amerikaanse, maar ook het Londense publiek in die dagen reikhalzend uitzag naar nadere berichten.

Men wilde weten wat er van het goud was terechtgekomen, maar toen het onomstotelijk bleek, dat het in de handen van John Raffles was terecht gekomen, haalde men glimlachend de schouders op, begrijpend, dat althans dit punt van het programma was afgehandeld. Van dat goud zou men zeker wel nooit meer iets vernemen, en menigeen verknukelde zich openbaar of in het geheim, dat het juist « de Country- en Commerce-Bank » was, wie dit lot getroffen had, want iedere Amerikaan, die ook maar enigszins op de hoogte was van financiën, wist zeer goed, dat gezegde bank voornamelijk bestond van oplichterijen op grote schaal en allerlei manipulaties die het daglicht niet konden velen.

Om dit goud bekommerde zich dus niemand meer.

Maar, wat was er van Raffles zelf geworden? Waar bevond hij zich ergens in dat reusachtige Amerika? Zou hij de strijd tegen de bende van het Kwade Oog reeds opgeven? Nu hij zo'n goede slag had geslagen? Wat was er van Bianca Kirilef geworden, na die dulle wedloop om het bezit van het

goud?

Dit waren vragen, die allen om spoedige beantwoording vroegen, want het Amerikaanse publiek kon de spanning bijna niet meer verduren, en haakte naar een « bevredigend slot », zoals het die ook aan een behoorlijke film wil zien.

HOOFDSTUK II

DE PLANNEN VAN RAFFLES

Het was op een donkere nacht, in de nabijheid van een klein plaatsje, op enige tientallen mijlen ten N.O. van Kansas City, en onmiddellijk volgend op de strijd, waarvan aan het slot van het vorige hoofdstuk gewaagd werd, toen een gesloten, blijkbaar zeer snelle auto stilhield, niet ver van de zoom van een woud, dat zich over een grote afstand uitstreckte.

De auto had de grote weg reeds enige tijd van te voren verlaten, en met gedoofde lichten, een smal zijpad gevolgd, hetgeen een tamelijk gewaagde onderneming mocht worden genoemd, want de nacht was zeer donker, de weg was slijkerig, en de auto scheen zwaar beladen te zijn.

Zodra de wagen stilstond, stapten er drie mannen uit, op een plek, zo inktzwart, dat zij elkander ternauwernood konden zien.

Het waren Raffles, de trouwe chauffeur James Henderson, en Charles Brand.

Zij bleven geruime tijd staan luisteren, en pas toen het volkomen stil bleef en het zeker was, dat hier geen enkele bespieder zich kon ophouden, zei Raffles op fluisterende toon:

— Dit lijkt mij een zeer goede plek toe. Wij zullen die zware boom met zijn zonderling gevormde takken uitkiezen. Hij zal later gemakkelijk zijn terug te vinden.

— Maar waarom zouden wij het goud eigenlijk niet verder meenemen? vroeg

Brand, eveneens fluisterend.

— Daarvoor zijn verschillende redenen, amice, antwoordde Raffles, de één nog afdoender dan de andere. De voornaamste is wel deze: dat die kisten met goud mij in mijn bewegingen zouden belemmeren.

— Wel, wij hebben immers niets anders te doen, dan regelrecht naar New York door te rijden, beweerde Brand. Wij hebben deze auto pas gehuurd, het goud is er op een volkomen verlaten plek ingeladen, wij zijn goed vermomd, en de politie is het spoor bijster.

— Van dat laatste ben ik nog volstrekt niet zo zeker, Charles, hernam Raffles langzaam. Wij zullen er verstandig aan doen, onze tegenstanders niet te onderschatten. En het is ook heel wat minder gemakkelijk dan je denkt, om die vijf kisten goudstaven ongemerkt New York binnen te krijgen. Zij zien er verdacht genoeg uit, om gedachten aan smokkelen op te wekken. Maar er is nog een reden die voor mij van veel meer gewicht is, en die mij er toe brengt, het goud voorlopig hier te begraven, waar het volkomen veilig is.

— Welke is die reden?

— Bianca Kirilef is hier in de onmiddellijke nabijheid, en ik ben niet van zins, de kans prijs te geven, haar spoor te vinden, en dan hoop ik in staat te zijn, haar beter vast te houden dan tot dusverre, zodat ik mijn middeltje zal kunnen toepassen, haar het geheim te

ontrukken van de Moloch, met wie zij zonder de minste twijfel persoonlijke betrekkingen onderhoudt, zij is waarschijnlijk het enige lid van de bende die zich daarop kan beroemen. Vooruit vrienden, snel aan het werk, en die kisten ginds aan de voet van die boom begraven. Wij hebben gelukkig nog geld genoeg om de buit daar, als het moet, enige maanden te laten. De plek is zo eenzaam, dat niemand het hier zal komen zoeken, en wij zullen elk spoor volkomen uitwissen.

Reeds had Raffles een spade gegrepen, die in de auto stond, en Henderson de reus, was reeds doende, de zware kisten te voorschijn te halen, die onder een deken verborgen waren geweest.

Snel werden de van ruw hout vervaardigde kisten naar de voet van de boom gedragen, de spaden werden in de grond gestoken en zwijgend groeven de drie mannen een kuil, groot genoeg om er de kisten naast elkaar in te kunnen plaatsen, zodat er minstens drie voet aarde boven zou zijn.

De kuil werd weer dichtgeworpen, en bij het licht van een enkele zwakke zaklantaarn werd de grond zoveel mogelijk gelijk gemaakt, terwijl de regen, die sedert enige minuten was gaan vallen, zeker wel verder zou zorgen voor het uitwissen der voetstappen.

Het was bijna half twee in de nacht toen het werk eindelijk was voltooid, en men kon er wel zeker van zijn, dat geen enkele ongewenste getuige de drie mannen had kunnen bespieden in deze eenzame streek, schaars bewoond, en waar de landbouwers zich meestal vroeg ter ruste begaven.

Raffles wierp nogmaals een blik op de plek, zeker wetende, dat hij haar ten alle tijde zou kunnen terugvinden, en toen begaven de mannen zich weer naar de auto, stapten er in, en reden, langzaam, om niet te slippen, langs het smalle modderige pad, weer naar de hoofdweg. Reeds wilde Raffles het gaspedaal neer drukken, toen Brand zijn hand op de arm van zijn vriend legde, en vroeg:

— Waar denk je Bianca Kirilef nu eigenlijk ergens te vinden?

— Aan het station, antwoordde Raffles laconiek.

— Aan het station? herhaalde Brand verbaasd. Wat moet zij daar zoeken?

— De eerste de beste trein naar New York, antwoordde Raffles kalm. Dat is een nachttrein, die om half drie vertrekt. Of hij de beste is, zou ik je niet kunnen zeggen, maar de eerste is het in ieder geval.

— Maar als zij dat doet, Edward, dan stelt zij zich bloot aan het gevaar, dat de politie van Kansas City, die ook haar makkers reeds arresteerde, haar daar zal zoeken.

— Die kans zal ze er gaarne voor over hebben. In haar plaats zou ik stellig hetzelfde doen. Zij moet begrijpen, dat ik niets beter zal weten te doen, dan mij zo snel mogelijk naar New York terug te begeven, omdat ik in die miljoenenstad heel wat veiliger zal zijn dan in deze schaars bevolkte stad, die er een uitmuntende politie op na houdt. Zijzelve loopt hier natuurlijk elk ogenblik het risico, dat men haar zal snappen, en ook voor haar is het veel beter, zo gauw mogelijk de wereldstad op te zoeken, waar zij zich direct kan onderdompelen, in wat men daar met een eigenaardig woord «de onderwereld» noemt.

— Maar zij moet er op rekenen, dat jij de politie gewaarschuwd hebt, en dat het station bewaakt zal worden.

— Zij zal zich wel goed vermommen, en zij zal het er op aan laten komen. Zij heeft niets meer te zoeken in deze stad, waar zij met haar medeplichtigen vertoefd heeft, en van wie zij onmogelijk kan weten, of er zich niet een enkele onder zal bevinden, die bereid is, haar voor de prijs van zijn eigen vrijheid te verraden. Zij moet ook rapport gaan uitbrengen aan de Moloch, tenslotte hoopt zij misschien wel mij in dezelfde trein te zien, en daarom zet zij er alles op om New York weer zo spoedig mogelijk te bereiken.

Reeds terwijl dat kort gesprek gevoerd werd, had Raffles en schijnwerpers weer ontstoken, en gas gegeven, zodat de auto nu in ijzende vaart langs de brede weg vloog, en binnen een kwartier de stad weer had bereikt.

Juist toen de wagen het grote plein opdraaide, waaraan het station gelegen was, zagen Brand en Raffles door de voorruit, die de gehele weg over door de ruitenwisser was schoon geveegd, vaag de gedaante van een vrouw, die, met een klein koffertje in de hand, haastig het plein overstak en in het station verdween.

— Zou zij dat geweest zijn? vroeg Brand, onwillekeurig zacht sprekend, alsof de vrouw hem had kunnen verstaan.

— Het was in ieder geval haar loop, en haar gestalte, maar ik meen te hebben opgemerkt, dat de kleur van haar haar plotseling veranderd is, en van blond, zwart is geworden. Maar dat ziet men onder soortgelijke omstandigheden wel eens meer. Maar voor de drommel...

Deze uitroep werd Raffles ontlokt, nadat hij een blik had geslagen op de verlichte cijferplaat van de grote klok boven de ingang van het station.

Hij keek snel op zijn polshorloge en riep ongeduldig uit:

— Wij zijn ezels. Mijn horloge loopt tien minuten achter bij deze klok. Wij hebben nog maar een halve minuut.

Reeds greep Raffles naar de kruk van het portier, toen de auto nog nauwelijks geparkeerd was voor de hel verlichte ingang van het station, toen er van de andere kant een tamelijk grote wagen aankwam, waarvan de bestuurder of niet goed kon zien, of in al te opgewonden toestand verkeerde, want de wagen reed met een duidelijk hoorbare klap tegen die van Raffles, waarvan de inzittenden met een smak dooreen werden geworpen, daar zij juist waren opgestaan om uit te stappen.

Brand wierp het eerste een der portieren open, en riep de onhandige chauffeur woedend toe:

— Stommeling. Kun je niet uitkijken, waar je rijdt?

— Mijnheer, neem mij niet kwalijk,

maar ik ben in een toestand, die mij alles dubbel doet zien, antwoordde een nerveuse stem. Ik dacht dat ik twee wagens voor mij had, ik wilde er tussen doorrijden en toen...

Brand en Raffles, die eveneens naderbij waren getreden, wierpen elkaar een snelle blik toe.

Zij hadden aanstonds die joviale, wat schelle, jonge stem herkend.

Het was die van de jonge Ford, een achterneef van de bekende automobiefabrikant, van dezelfde rijke playboy, dus, aan wie zij nog slechts weinige dagen tevoren een auto hadden ontnomen, die zij noodzakelijk moesten hebben, om zich zo snel mogelijk met het goud van de bank uit de voeten te kunnen maken.

Wat Henderson betreft, hij gevoelde zich alles behalve op zijn gemak, want naast het jonge mens zat zijn gelijkgestemde vriend en aanstaande zwager, achterneef van de bekende automobiefabrikant.

De reus begreep aanstonds wat er moest volgen, wanneer deze jeugdige drinkebroer hem herkende als de man, die hem enige nachten terug op de grote weg zijn prachtige, splinternieuwe renwagen had ontnomen, ook al omdat Henderson nu eenmaal zulk een voertuig dringend behoefde, teneinde de schurken te achterhalen, die Raffles en Brand hadden ontvoerd.

Het was echter duidelijk te bemerken, dat de jonge lieden thans zeker niet op jacht waren naar hun verloren eigendom, en dit liever aan de politie overlieten, want beide bevonden zich in een toestand, die scherpzinnig speuren ten ene male onmogelijk maakte.

Maar reeds had de jonge Gould Raffles kameraadschappelijk bij de arm gevat en herhaalde zijn verontschuldigheden, op een toon alsof het een goede grap betrof, toen Raffles zijn jong gezicht, een weinig rood en opgezet door de invloed van niet al te beste whisky eensklaps zag veranderen. Er kwam een uitdrukking op als van iemand, die ingespannen over een moeilijke vraagstuk nadenkt, en Raffles bemerkte, dat de jonge boemelaar hem aanstonds zou herkennen.

Hij wilde zich losrukken, maar de andere hield hem met ware dronkemanskracht vast en riep luidkeels:

— Maar zeg, wij hebben elkaar al eens vroeger gezien, kerel. Wel zeker, ik ken je bleek facie. Was het bij mijn aanstaande schoonvader, of was het in de club, of was het op de ijsbaan?

Er waren op de luide uitroepen en het gelach, dat tot op grote afstand hoorbaar was, in de slapende provincie-stad, reeds een paar agenten komen toelopen, die eerst naar de gehavende auto, en toen met gefronste wenkbrauwen naar de aanstichter van dit verkeersongeluk keken.

Raffles begreep dat de geschiedenis aanstonds een gevaarlijke wending voor hem zou kunnen nemen als hij niet snel optrad.

Hij bevrijdde zijn arm met een snelle ruk uit de greep van de lastige schreeuwer, en zei lachend tot een der agenten:

— Het heeft niets om het lijf, agent. De heren zijn vrienden van ons, en een beetje opgewonden. Wij zullen het onder elkaar wel uitmaken, het heeft werkelijk niets te betekenen.

Maar de agent was een man, die zijn plicht wist te doen, en het oog der wet ziet nu eenmaal scherp.

Hij betwijfelde het, of degene, die daar met een zwaaiend hoofd achter het stuur van een blijkbaar zeer snelle auto zat, wel in staat was, de wagen, zonder gevaar voor zichzelf en voor anderen, zelfs in een bijna geheel verlaten stad te besturen, en daarom beval hij kortaf:

— Rijd u het plein eens rond, ik kom op de treeplank staan, mijn maat aan de andere kant.

De beide vrienden protesteerden lachend, maar zij zagen spoedig dat het ernst was, en de jonge Gould startte de auto, waarbij hij op een haar na, een nieuwe aanrijding had veroorzaakt met de auto van Raffles en zijn metgezellen.

Raffles, die ternauwernood zijn ongeduld kon bedwingen, wachtte nauwelijks tot de auto langzaam en weifelend een paar meter verder was, en fluisterde toen snel:

— Naar het perron. Naar het perron.

Zonder zich verder om hun wagen te bekommeren snelden de drie mannen het station binnen, en zij wilden juist, zonder zich de moeite of de tijd te geven, plaatsbewijzen te kopen, de trap opsnellen, die naar het perron voerde, toen er een schril gefluit weerklonk, het geraas van stoom, die wordt uitgeblazen, en dadelijk daarop het steunend gehijg van een grote locomotief, die een lange rij wagens in beweging moest brengen.

Raffles bleef onmiddellijk staan.

— Te laat, zei hij kalm, wel inziende, dat hij zich in zijn lot zou moeten schikken, maar vast besloten de strijd niet op te geven, en met alle middelen te trachten, zo gauw mogelijk de jonge vrouw terug te vinden, naar alle waarschijnlijkheid de enige, die op de hoogte was van de identiteit van de Moloch.

— 't Is de schuld van die uilskulkens van de auto en vroeg of laat zal ik hen daarvoor laten boeten. En nu moeten wij een andere auto hebben in plaats van het wrak van een ding dat voor het station staat.

— En waar denk je die in het holst van de nacht in een stad als Kansas City te vinden?

— Ik geloof dat ik er al een heb, zei Raffles laconiek.

— En als je er een hebt, wat wil je er mee doen?

— De sneltrein inhalen.

— Des nachts?

— Over een uur breekt de dag aan. Ga maar gauw mee.

De drie mannen daalden snel de trap weer af, gingen door de verlaten vestibule, waar slechts een paar slaperige kruiers rondrentelden, en, daar zij nauwelijks enige seconden op het perron waren geweest, konden zij er nog getuigen van zijn hoe de jongeheer Gould zijn mooie wagen in zonderlinge bochten over het plein stuurde, zodat het wel scheen, alsof ook de auto diep in het glaasje had gekeken.

De agenten stonden nog altijd ter weerszijden op de treeplank, en zij maakten de indruk van schipbreukelingen op een wrak, dat door de storm op woeste baren wordt heen en weer geslingerd.

— Nemen jullie beiden ieder een paar bussen benzine uit onze auto, beval Raffles zacht, zonder de andere wagen uit het oog te verliezen, die daar op het plein laveerde.

Hij wist dat er zich recht tegenover het station een politiebureau bevond en als de politie zich maar niet liet intimideren door de wereldbekende namen der beide schatrijke jongelui, dan was hun lot voor die nacht niet twijfelachtig.

Henderson en Brand hadden reeds elk twee grote bussen benzine uit de wagen genomen, waarvan de achteras geheel ontzet en de benzinetank leeg gelopen was, terwijl Raffles zei, steeds even zacht:

— Let nu goed op, en houd je gereed om in te stappen.

— In te stappen? herhaalde Brand verwonderd. Heb je dan al een auto?

— Ja. Daar staat ie, antwoordde Raffles, terwijl hij met het hoofd naar de overzijde knikte, waar de grote auto juist stilhield voor het bureau van politie.

De beide agenten sprongen van hun plaats, en men kon duidelijk het protesterend gescheld, afgewisseld door gelach horen van de beide jongelieden, die ta-

melijk onzacht van hun plaats werden getrokken en naar binnen gevoerd, waar zij waarschijnlijk de tijd zouden krijgen om hun roes uit te slapen.

— Flinkke politie, zei Raffles goedkeurend. Zij laten zich geen vrees aanjagen door de klank van een paar bekende namen. Wacht mij hier, ik ben direct weer terug.

Snel als een haas, stak Raffles het plein over, en wipte achter het stuurwiel van de grote wagen, die de politie tot haar schade een ogenblik onbeheerd en met lopende motor had achtergelaten.

Raffles drukte het gaspedaal in en de wagen reed bijna geruisloos weg, zoals het een dure auto betaamt.

Raffles stak er het plein weer mee over, remde iets af, en in het langs rijden, sprongen Henderson en Brand er met hun benzineblikken in.

Een ondeelbaar ogenblik stopte Raffles naast de verongelukte auto, stak zijn hand door het geopende portier en greep er het platte valies uit, dat wat kleren, enige vermommingen, papieren en onmisbare werktuigen bevatte.

Juist toen de auto een brede straat inreed, op de hoogste versnelling, tekenden zich de gedaanten der beide verschrikte agenten af tegen het helder verlichte fond van de gang van het politiebureau, zwaaiend met hun armen als molenwieken.

Hoofdstuk III

DE WEDSTRIJD MET DE TREIN

Het was gelukkig dat Kansas City op dat uur van de vroege ochtend zo goed als geen verkeer had, want Raffles reed met een snelheid, alsof hij moest deelnemen aan een race om het wereldkampioenschap.

Een andere gelukkige omstandigheid was, dat hij in deze stad goed de weg

wist, geholpen door een ijzeren geheugen voor plaatselijke gesteldheden, dat hem nimmer in de steek liet.

Brand had naast hem plaats genomen, en wierp een vluchtige blik op de snelheidsmeter, die 85 km aanwees, hetgeen vrij snel genoemd mag worden voor « de bebouwde kom der gemeente ».

De jonge man luisterde scherp toe, of hij achter zich de nadering van een achtervolgende auto hoorde, maar hij vernam niets dan het gebrom van de eigen motor, en hij wist nu wel reeds, dat het een bijzondere snelle wagen moest zijn, in staat om dit snelheidsmonster in te halen.

Binnen tien minuten was men de stad uit, en daar Kansas City tien toegangswegen heeft, niet alle even breed, maar in ieder geval geschikt voor snelverkeer, was de kans tamelijk groot, dat de politie de verkeerde zou volgen. Raffles scheen zich hierom echter geen zorgen te maken, want hij zat met een opgewekt gelaat achter het grote volant, verheugd, zoals iedere sportman verheugd is, die een sterke, nog nieuwe wagen langs een brede, goed onderhouden en verlaten autostrade kan sturen.

Aan de omstandigheden, waaronder die rit plaats had, dacht hij blijkbaar in het geheel niet. Reeds begon de hemel zich in het Oosten een weinig lichter te tinten, toen de auto met een snelheid van ruim 100 km voortsuisde over de brede betonweg, die langs de spoorbaan loopt, en er zich nooit verder van verwijderd dan een twintigtal meters, terwijl ter rechterzijde op een afstand, variërend van een halve km. tot vijf, de Missouri haar troebele golven voortstiet.

Het volgende station van enige betekenis aan de spoorlijn was Moberty, en de trein zou over die afstand van 300 km iets minder dan vier uren doen. En daar de Express hun zeker niet meer dan hoogstens een kwartier voor was, rekende Raffles erop, dat hij op zijn laatst binnen anderhalf uur hem zou hebben ingehaald.

Het zou dan klaarlichte dag zijn. En toch nog zo vroeg, dat hij de brede weg vrijwel voor zich alleen had, en snel genoeg zou kunnen rijden, om minstens een kwartier voor de trein te Moberty aan te komen.

De drie mannen zaten zo laag mogelijk neergedoken achter de smalle voorruit. De nachtkoude was zeer voelbaar, want zij hadden nog weinig gelegenheid gehad, zich dikke overkleden aan te

schaffen; de dag beloofde echter warm en zonnig te worden.

Zij reden het Oosten tegemoet, en daar werd het voortdurend lichter aan de hemel, die een parelmoere tint verkreeg, met violette strepen dooraderd, het rose ging langzamerhand over in een gloeiend rood, en toen vertoonde de zon zich als een rood koperen bol, plotseling boven de inzinking van twee lage heuvels.

Een nieuwe dag was aangebroken.

Zonder de vaart van de auto ook maar een ogenblik te vertragen, en terwijl de naald van de snelheidsmeter schommelde tussen 100 en 110 km stuurde Raffles de wagen met vaste hand over de prachtige, brede verkeersweg met zijn zes rijbanen, drie voor binnenkomend en drie voor uitgaand verkeer zoals de meeste wegen in Amerika van beton vervaardigd.

Nu en dan suisden de reizigers door een klein bos van cacteën, maar meestal omgaf hen slechts de vlakke, met opgeschoten, half verdroogd prairiegras en nu en dan een grote boomgaard, waarin de vruchten reeds rijpten.

Zij snelden langs grote farms waarvan de bewoners langzaam begonnen te ontwaken, en vijf kwartier nadat zij Kansas City hadden verlaten, zagen zij in de verte de rookpluim uit de locomotief van de sneltrein, die in duizelingwekkende vaart over de spoorstaven snelde, en toch niet zo snel als de auto voortsuisde over de effen weg.

Deze was in deze streek over een lengte van vele tientallen km. lijnrecht, evenals de spoorlijn, en de drie reizigers konden elke minuut de afstand zien verminderen, die hen nog van de sneltrein scheidde.

Reeds was zijn daverend geweld te vernemen als het gerommel van een veronweer.

Tien minuten later kon men de wagons reeds tellen. Het waren er veertien met de bagagewagens inbegrepen.

De trein werd getrokken door een van die monsterachtig grote, locomotieven, die acht gekoppelde drijfwielen hebben, vier zogenaamde loopwielen, en zes wielen onder de tender. Toch waren de

dagen van deze monsters geteld, want over grote afstanden zag men hoe daar reeds de stalen masten werden opgericht voor de bovengrondse leiding, waardoor de stoomtractie zou plaats moeten maken voor elektrische treinen maar zo ver was het nu nog niet.

Bijna vlak achter de laatste wagon vloog de auto langs een overweg, die, naar men weet, in Amerika zo goed als nergens zijn afgesloten.

En nu pas was het duidelijk te zien, hoeveel sneller de auto liep dan de trein, want binnen enkele minuten was hij hem in zijn volle lengte gepasseerd, op twee wagons na.

Nu zag Brand, die voortdurend naar de trein gekeken had, iets, dat hem deed verbleken, en onwillekeurig zijn hand naar het stuurwiel uitstrekken.

Voor een portierraam, blijkbaar geheel alleen in het compartiment stond, of liever leunde een jonge vrouw, die een grote browning vasthield, waarmee zij, zonder zich in het minst te overhaasten, op de auto mikte, die op dezelfde hoogte meereed, daar, waar de weg ten hoogste vijf of zes meter van de spoorlijn verwijderd was.

Reeds had Brand zijn eigen wapen getrokken, vastbesloten om Blanca Kirilef, want dat zij het was, behoefde men niet te betwijfelen, een kogel door het hoofd te jagen, toen zij zelve reeds schoot.

De kogel was blijkbaar op Raffles gemunt, maar hij trof geen doel. De trein had waarschijnlijk juist een schokkende beweging gemaakt en dat redde Raffles wellicht het leven.

Maar toch was hetgeen er geschiedde erg genoeg. Want de revolverkogel raakte een van de voorbanden, die met een luide knal sprong, juist op hetzelfde ogenblik dat ook Brand, zonder de tijd te vinden om goed te mikken, zijn revolver afschoot.

De wagen maakte een geweldige slingerende beweging, slipte echter niet, maar zou toch bijna in volle vaart tegen een verkeerspaal zijn gelopen, als Raffles niet met de uiterste krachtsinspanning geremd had, en tegelijkertijd het

stuurwiel naar de andere zijde had omgeworpen.

Aan de andere kant van de rijbaan stond echter een telegraafpaal, en het achterdeel van de auto sloeg er met zoveel kracht tegenaan, dat de wagen aanstonds omsloeg.

Hij bleef halverwege over een droge greppel uitsteken, die daar langs de weg liep, en dit redde waarschijnlijk de drie mannen van de dood, want zij konden zich aanstonds vrij maken, en langs de helling van de berm weer op de weg klimmen, na er met een paar schrammen te zijn afgekomen.

Toen zij overeind waren gekrabbeld, met gescheurde kleren en geschramde handen, bemodderd, verdween de trein reeds als een klein speelgoed ding in de verte, en het volgende ogenblik was hij uit het gezicht verdwenen.

— Nu, ik geloof dat er reden is om dankbaar te zijn, zei Raffles koeltjes. Ik meen te weten, dat die meid zeer goed met haar browning weet om te gaan en het is louter toeval, dat wij hier thans ongedeerd bijeen op de weg staan.

— Maar zonder auto, Edward, en zonder de minste kans, dat duivelse creatuur nog in te halen voor Moberty, om van New York in het geheel niet te spreken.

— Inderdaad geloof ik niet, dat er veel aan deze auto te herstellen valt, zei Raffles met een medelijdende blik op het wrak van de prachtige auto, die nu blijkbaar niet veel meer waard was, en in elk geval onbruikbaar, zoals de wagen daar ondersteboven dwars over de berm lag.

Hij liet zijn blikken in het rond wagen, maar het was duidelijk, dat niemand getuige was geweest van dit ongeluk. De naastbijzijnde farm lag minstens op een paar kilometers afstand en daar was nog nauwelijks enig leven te zien. Het was nog zo vroeg, dat de landarbeiders zich nu pas langzamerhand naar hun werk begonnen te begeben.

Het was wel denkbaar, dat al de eigenaars van de farms die men kon zien

liggen, over een of ander wagentje beschikten, maar zo'n koffiemolentje is niet het geëigende voertuig om een trein in te halen, die met een snelheid van over de honderd kilometers voortijlt.

Het scherpe oog van Raffles echter ontwaarde na enige ogenblikken een ander vervoermiddel, dat hem misschien nog beter van pas kon komen dan zelfs de snelste automobiel. Het was een waternavigatie, dat in pijlsnelle vaart kwam aanzetten, en zich gereed maakte om op het water van een brede kreek neer te strijken.

Vol spanning zagen de drie mannen toe, hoe het vliegtuig steeds meer daalde en zich eindelijk bevallig, als een ranke watervogel, neerzette op het water, uitliep, en toen kwam stil te liggen op een plek, nauwelijks vijf minuten gaans vanwaar de drie mannen zich bevonden.

Het was klaarblijkelijk een militair toestel, want Raffles kon zien, hoe een man in uniform op een van de brede drijvers stapte, gewapend met een tros, welke hij blijkbaar poogde om een meerpaal te werpen.

— Wat wil je doen? vroeg Brand onder het snelle voortlopen.

— Ik wil vragen of de bemanning van die vliegboot, die een groot gewicht schijnt te kunnen dragen, mij naar Moberty wil brengen, gaf Raffles ten antwoord.

— Ik denk niet, dat ze het doen zullen.

— En ik denk juist het tegendeel. Gelukkig heb ik nog altijd mijn aanstelling van detective in mijn binnenzak, en die moet nu maar eens dienst doen. Trouwens, als ik zeg dat ik een gevaarlijke misdadigster op het spoor ben, zeg ik niets anders dan de waarheid. Vlug, want ik geloof dat zij hier willen meren.

Met niets anders bij zich dan het platte valies, bereikten de drie mannen de plek, waar de vliegboot op het water dreef, niet ver van een kleine, houten steiger, blijkbaar bestemd om er vrachtboten aan te meren.

De man op de drijver was er tenslotte in geslaagd de tros om de paal

heen te werpen, en begon nu langzaam en voorzichtig het ranke vliegtuig op die wijze dichter bij de oever te trekken, toen Raffles hem toeriep:

— Excuseer, luitenant, maar ik zou u het voorstel willen doen, het kiezen van uw ligplaats nog enkele ogenblikken uit te stellen. Ik heb u een grote dienst te verzoeken. Ik ben detective, mijn standplaats is New York, en ik achtervolg een gevaarlijke misdadigster die nog geen kwartier geleden van mijn auto een wrak heeft gemaakt bij een poging, het van mij zelf te maken. Gij kunt onze gekraakte wagen daarginds omgekeerd tegen die half afgeknapt telefoonpaal zien liggen.

De jongeman op de drijver had verbaasd opgehouden met trekken, en scheen nu zijn metgezel te raadplegen, die in de cabine was blijven zitten.

Na enige tijd vroeg hij:

— Hebt gij legitimatie-papieren?

— Hier zijn ze, ik zal ze u aanstonds laten zien.

— Waar wilt gij heen?

— Naar Moberty. Het is nauwelijks twee uur hier vandaan, en gij zult die afstand met uw machine gemakkelijk in een half uur kunnen afleggen, naar ik veronderstel, want ik zie dat gij daar een Dornier bestuurt. Ik vermoed dat gij gemakkelijk drie honderd kilometer per uur kunt halen.

— Een weinig méér! antwoordde de luitenant trots. Nu, als de zaak werkelijk van veel belang is, dan geloven wij wel, dat wij u behulpzaam moeten zijn. Help mij even, het vliegtuig langs de steiger te trekken, dan zal ik inzage nemen van uw papieren.

Hij maakte de tros weer los, trok het touw naar zich toe, rolde het op, en wierp het Raffles toe, die het ene einde behendig opving, terwijl het andere aan een der spijlen van het toestel werd vastgemaakt.

Het was nu zeer gemakkelijk het toestel voorzichtig zo dicht bij de steiger te trekken, dat de luitenant, staande op een van de drijvers, de hand naar Raffles kon uitstrekken, om de voortreffelijk nagemaakte identiteitskaart in ontvangst te nemen, benevens de ko-

peren penning, welke Raffles hem toestak.

De beide piloten lazen het papier nauwkeurig door, bekeken de penning en toen gaf een hunner de beide voorwerpen weer terug met de woorden:

— Wij zullen u naar Moberty brengen, als het een zaak van werkelijk groot gewicht betreft.

— Van het allergrootste gewicht, bevestigde Raffles. Als ik u zeg, dat wij ons best doen, een der voornaamste leden van de Bende van het Kwade Oog te pakken te krijgen, dan zal u dat wel voldoende zijn.

— Als wij daarbij kunnen helpen, dan zouden wij u gaarne met onze machine dwars door Amerika heen brengen, en ik verzeker u dat het weinig minder vlug zal gaan, dan met het vliegtuig van die notoire Raffles, die u en uw vrienden van de politie in deze zaak zo goed helpen.

— O, daarvan ben ik overtuigd, zei Raffles met een flauw glimlachje. Toch zouden wij u zeker niet zijn lastig gevallen, als die meid niet in de trein had gezeten en niet op mij geschoten had. Wat onze wagen aangaat, wij hebben geen tijd om ons daarom te bekommeren, en ik verzoek u alleen dringend, aanstands na uw terugkeer de politie van... Kansas City te verwittigen, want uit die stad is hij afkomstig.

— Wij moeten dus de express inhalen? riep de luitenant opgewonden uit, terwijl hij zijn polshorloge raadpleegde. Heb je dat gehoord, Jim?

— Ik heb het gehoord, John, en we gene, die achter de stuurknuppel zat, zullen hem inhalen ook, antwoordde de en blijkbaar de rang van kapitein had. Kom gauw aan boord, ik beloof u, dat

gij een kwartier voor het binnenrijden van de trein het station zult hebben bereikt.

Vlug en behendig als apen, klauterden de drie geoefende mannen snel van de steiger op een der drijvers, en vandaar in de vrij ruime cabine, waar zij tot hun verwondering vier manschappen aantroffen, van wie zij nog volstrekt niets hadden bespeurd en die thans, op bevel van de kapitein, het toestel moesten verlaten, opdat dit zo licht mogelijk zou zijn.

Zij kregen bevel te blijven wachten op de terugkomst van het vliegtuig, terwijl een hunner zich naar de naaste farm moest begeven om daar te telefoneren naar Kansas City.

Dit nu was een haast, die Raffles eigenlijk niet verwacht had, en die hem maar half aanstond, maar hij kon geen enkele reden bedenken, om zich hiertegen te verzetten, zonder argwaan te wekken, daarom zweeg hij maar, en hoopte slechts, reeds lang in Moberty te zijn, vóór de politie ter plaatse was, de auto herkende en daaruit gevolgtrekkingen maakte, die voor Raffles onaangename gevolgen zouden hebben, als hij niet zorgde ver uit de buurt te zijn.

De vier, blijkbaar waarnemers of verkenners waren reeds op de steiger geklommen en duwden voorzichtig de vlieg-machine van de wal.

De twee vierbladige schroeven begonnen met grote snelheid te draaien, het vliegtuig scheerde over een afstand van omstreeks vijftig meter met steeds toenemende snelheid over het gele water van de Missouri, die hier bijna een kilometer breed is, en verhief zich toen sierlijk in de blauwe lucht, om zo snel mogelijk koers te zetten naar het Oosten.

HOOFDSTUK IV

TERUGKOMST IN NEW YORK

De vliegmaschine bevond zich in een oogwenk op een hoogte van ruim vijf honderd meter, en toen Raffles vijf minuten later een blik wierp op de snelheidsmeter, die voor de stuurstoel was vastgemaakt, bemerkte hij tot zijn voldoening dat het toestel op dat ogenblik driehonderd tachtig kilometers per uur aflegde.

Wanneer er zich geen onvoorziene dingen voordeden, dan kon het niet anders of de vliegboot moest de trein binnen twintig minuten hebben ingehaald.

Zij waren tien minuten onderweg, toen Henderson een kreet slaakte, en in de verte wees, naar de spoorbaan die zich onder hen vertoonde als een vierdubbele streep van glanzend zilver.

De reus meende de trein reeds te hebben gezien, maar het bleek aldra dat hij zich had vergist, al was het dan slechts ten halve, want het was inderdaad een express, die zijn scherpe ogen in de verte hadden waargenomen, maar deze trein kwam de vliegboot tegemoet snellen.

Het was een werkelijk indrukwekkend gezicht, de lange trein snel groter te zien worden en tenslotte bliksemsnel onder de luchtreizigers te zien doorschieten, om binnen weinige seconden weer uit het gezicht te verdwijnen.

Maar de kreet, die Henderson nogmaals tien minuten later opnieuw slaakte, had meer reden van bestaan.

Want thans viel er niet aan te twijfelen, daarginds op ongeveer vijftien kilometers afstand in rechte lijn, was door de kijker duidelijk de expresstrein te zien, die in ijlen vaart voortjoeg naar Moberty.

De piloot bracht zijn toestel juist boven de rails, en een opwindende jacht begon.

Met iedere minuut werd de trein groter en men kon hem nu reeds zeer goed onderscheiden met het blote oog.

Een weinig verder beschreef de lijn een grote bocht die de vliegmaschine natuurlijk niet behoefde te volgen, daar zij de koorde van de boog kon volgen.

Op dat tijdstip was zij reeds zo dicht bij, dat de achterste wagen zich nauwelijks vijftig meter van het vliegtuig bevond.

Toen de vliegboot de bocht afsneed, en dus wel terzijde van de trein moest vliegen op een hoogte van omstreeks tweehonderd vijftig meter, zag Raffles door zijn kijker zeer duidelijk voor het portierraam van de tweede wagen diezelfde gedaante staan, die het schot gelost had, Bianca Kirilef.

De vrouw staarde naar boven, naar de vliegmaschine, maar het was voor haar natuurlijk volkomen onmogelijk te zien, wie de inzittenden waren.

Maar moest zij niet vermoeden, dat de onverhoedse komst van die vliegmaschine, die opzettelijk zo laag scheen te vliegen, niet veel goeds voor haar voor spelde?

Ja, dat deed zij heel zeker, want plotseling liet zij haar onbeweeglijke houding varen, liet het raam zakken, stak het bovenlichaam naar buiten en hief met een dreigend gebaar van machteloze woede de gebalde vuist op naar het vliegtuig, dat daar zo trots en zegevierend en ongenaakbaar de trein voorbij vloog en opnieuw de rails ging volgen, alsof het de spot dreef met het speelgoed, dat daar in een slakkengang achter haar aankroop.

Het duurde thans vrij wat langer voor de trein uit het gezicht was, die thans dezelfde richting volgde, maar binnen tien minuten was hij toch alleen nog maar door de kijker zichtbaar.

Het vliegtuig nam weer hoogte, om over een reeks lage bergen te kunnen vliegen, hervond de spoorlijn weer, stak eenmaal de Missouri over, om nogmaals een bocht af te snijden, en nog geen

drie kwartier na het vertrek kwam het stadje Moberty in het gezicht.

Er werd hier blijkbaar veel aan industrie gedaan, want overal verzezen de hoge schoorstenen, en langs de oever van de machtige rivier schaarde zich de ene fabriek naast de andere.

Reeds liet de piloot het vliegtuig dalen, en hij koos weer een goede landingsplaats op een tamelijk verlaten gedeelte van de rivier, aan de overzijde daarvan, en daar streek het toestel als een zeezwaluw luchtig neer op het water en lag enkele minuten later veilig en wel gemeerd dicht bij de grote steiger van een lederfabriek.

De drie mannen stonden gereed om zich aan wal te begeven.

Raffles richtte zich tot de piloot en sprak ernstig:

— Ik ben u zeer verplicht voor de dienst, die gij ons bewezen hebt, kapitein. Het zal u weldra blijken hoe groot die dienst inderdaad geweest is. Gij hebt uw aandeel gehad in de strijd tegen de Bende, en ik zal dit niet gauw vergeten.

Hij boog hoffelijk voor de beide vliegerofficiëren, navigator en marconist, en het volgende ogenblik stonden hij en zijn metgezellen op de steiger.

De piloot die weer zijn horloge had geraadpleegd, riep hem na:

— Over twintig minuten komt de trein binnen, en gij behoeft slechts de brug over te gaan, gij zijt dan binnen vijf minuten aan het station. Goed succes, en bedankt voor uw aangenaam gezelschap.

Men wuifde elkaar nog eens toe, en toen liepen de drie mannen zo vlug zij konden over de brug, staken de havenkade over, volgden een brede, korte straat, en stonden inderdaad binnen enkele minuten voor het nog al morsige stationsgebouw, dat zich scheen te willen aanpassen bij die omgeving van zwart beroekte fabrieken.

Raffles begaf zich aanstonds naar de stationschef, liet hem zijn aanstelling zien en zei kortaf:

— Een kamer, waar wij ons snel kunnen verkleden, wat ik u verzoeken mag. En houdt de sneltrein desnoods een

paar minuten op, als wij niet bijtijds gereed mochten zijn.

— Bedoelt gij de trein naar Saint Louis? vroeg de stationschef.

— Ja, die over een kwartier binnen moet komen.

— Dan behoeft gij u niet zo erg te haasten, want die trein heeft minstens tien minuten vertraging.

— Waaraan is dat toe te schrijven? vroeg Raffles, wiens wenkbrauwen zich fronsten.

— Er is onderweg aan de noodrem getrokken.

— Door wie?

— Naar het schijnt door een dame, die zei dat er zich verdachte kerels in haar compartiment hadden vertoond.

— Het is u zeker onmogelijk een beschrijving van die dame te geven?

— Dat is het zeker, mijnheer. En als het soms om haar mocht zijn, dat gij u wenst te vermommen, kan ik u wel zeggen, dat gij u die moeite kunt besparen, want zij is in de verwarring, die er heerste, omdat bijna alle reizigers waren uitgestapt, spoorloos verdwenen.

Raffles beet zich op de lippen, hij begreep dat hij nogmaals door de sluwe misdadigster om de tuin was geleid.

— Waar geschiedde het ergens? vroeg hij nog.

— Bij een klein gehucht, zowat een half uur sporens hier vandaan, maar zij kan daar auto's genoeg vinden als zij wil, en er zijn daar heel wat wegen, die ze heeft kunnen inslaan. Waarom ze het gedaan heeft, dat begrijpt niemand.

— Ik begrijp het wel, hernam Raffles kortaf. Adieu mijnheer, wij zullen u niet langer ophouden.

En met die woorden wendde Raffles zich weer tot Brand en Henderson, die op enige afstand hadden gewacht, en zei op gedempte toon:

— Ze is weg. De moeite is vruchteloos geweest.

— Weg? riep Brand woedend. Hoe is dat mogelijk? Is zij dan uit de trein gesprongen,

— Ze heeft iets beters en veiligers gedaan, ze heeft aan de noodrem getrokken. Waar ze nu zit, weet niemand,

en ik heb niet veel lust terug te keren en naar haar te gaan zoeken, zoals men in een hooiberg zoekt naar een naald. Het beste is, nu maar recht door te gaan naar New York, en daar van het ogenblik van onze aankomst af het hoofdstation goed in het oog te houden, al vrees ik dat ons dat niet veel zal baten. Zij kan natuurlijk heel gemakkelijk aan een voorstad-station uitstappen. Met dat al doet het mij leed dat onze piloot in zijn ijver die bocht heeft afgesneden, zodat zij onze vliegmaschine heeft gezien. Ik had ook aanstonds moeten begrijpen, wat zij daarna zou doen. Natuurlijk wist zij, dat wij minstens twintig minuten eerder dan de trein hier zouden zijn, en dat wij haar wel eens een lelijke kool zouden kunnen stoven, nu zij zonder enige hulp en geheel alleen moet optreden. Het was voor haar het beste zich aan ons toezicht te onttrekken, en ik moet bekennen dat zij dat op een zeer schrandere wijze heeft gedaan.

— Zou zij inderdaad in deze streek onvindbaar zijn? hernam Brand weer, die met moeite zijn teleurstelling en woede kon bedwingen.

— Volkomen onvindbaar. Ik ken hier de buurt, dat schijnt zij ook te weten. Er is hier een zeer uitgestrekt wegen-net, de bevolking is dun gezaaid, en men kan naar alle streken van de windroos ontkomen.

— Meng dan de politie in de zaak. Stuur die op haar af.

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Dat zou volstrekt niets baten. Alles wel beschouwd, kan haar in deze staten volstrekt niets ten laste worden gelegd, tenminste iets, wat te bewijzen valt, tenzij een van haar helpers haar zou willen verraden. Maar al was het wél zo, je kent het motief waarom ik haar juist zolang mogelijk uit de handen der politie wil houden. Want al zouden de heren met de blauwe petten haar ondervragen tot zij net zo blauw zagen, ik bedoel natuurlijk de heren, zij zou blijven zwijgen, en volstrekt niets loslaten, omtrent haar relatie met de Moloch. Ik echter bezit middelen, die haar

wel tot spreken zouden dwingen. Laat haar dus nu maar lopen, we moeten rekenen op het toeval, dat haar te New York weer met ons in aanraking brengt. Maar wij moeten dat toeval trachten te helpen. Wij moeten ons hele arsenaal van hulpmiddelen opnieuw en grondig herzien, wij mogen niets verzuimen wat er toe kan bijdragen haar in onze macht te brengen, wij moeten onze connecties vermeerderen, onze voorraad vermoelingen aanvullen, ik zeg je, Charles, dat er voor de eerste weken heel wat werk te doen zal zijn.

En nu zullen wij ons de twintig minuten wachters ten nutte maken om iets te eten.

Zij traden het restaurant binnen en deden zich tegoed aan een van die praktische koude lunchen, welke men in Amerika aan alle stations, zelfs de kleinste, kan krijgen en desnoods medenemen in een gemakkelijk mandje, voorzien van borden, glazen, vorken en messen, die men dan aan het volgende station eenvoudig weer aan de perronkellner terug geeft.

Juist toen zij klaar waren kwam de trein, met tien minuten vertraging, voor het perron aanrijden.

Zij stapten er in, en twee minuten later vertrok de trein weer.

Raffles ondervroeg nog eens de hoofdconducteur, maar die kon hem slechts de mededelingen van de stationschef bevestigen. Men had de dame in kwestie eensklaps gemist, en daar het niet aanging om harentwille een gehele trein met reizigers te laten wachten, zo was men spoedig weer verder gegaan.

De man gaf een beschrijving van de zogenaamd overvallen dame, en al zei hij dat haar haar donker was, uit de overige bijzonderheden maakte Raffles aanstonds op, dat het wel degelijk Bianca Kirilef was, die hem zo slim door de vingers was geglipt.

Een paar uren later reed de trein het station van de grote stad Saint Louis binnen. Deze op de grens van de Staat Illinois liggende stad is een belangrijk spoorwegknooppunt, waar niet minder dan negen grote lijnen elkander ontmoeten.

Er stapten heel wat reizigers uit, anderen kwamen er voor in de plaats en na tien minuten ging het alweer voort, met onverminderde snelheid, door de staten Illinois en Indiana. Omstreeks vier uur in de namiddag werd Cincinnati bereikt, in de Staat Ohio. Ook hier weer was een druk geloop van reizigers, die in en uit stapten, de locomotief werd verwisseld, zoals men een vermoeid paard vervangt door een vers, en weer snelde de trein voort, steeds verder naar het Oosten, en steeds dichterbij de stad naderend, die op honderdduizenden zal een magische aantrekkingskracht uitoefent, New York.

De schemering begon te vallen en de negerbedienden traden overal de lange wagons binnen om die voor de nacht te veranderen in slaapwagons.

Zij klaptten daartoe eenvoudig de zitbanken om, lieten daarboven kribben zakken uit de zoldering, zodat er aan weerszijden van het middenpad twee rijen slaapcabines ontstonden, de een omstreeks vier decimeters boven de vloer, de andere bijna een meter, zodat het allesbehalve gemakkelijk was voor onhandige lieden in de bovenste rij kribben te komen.

Raffles was zo verstandig geweest zo gauw hij kon een luxe compartiment af te huren, dat weliswaar duur is, maar waarin dan ook maar twee bedden zijn, zodat men geheel vrij is, de raampjes kan openzetten, hetgeen in de algemene slaapwagens streng verboden is, waardoor de lucht daarbinnen al spoedig bijna niet meer is om in te ademen, een eigen wasfontein heeft, zodat men des morgens niet met dozijnen andere reizigers een strijd op leven en dood behoeft uit te vechten in de nauwe en bedompte washokjes en ook geen gevaar loopt of zijn hoofd te stoten tegen het bed van zijn bovenbuur, of op zijn tenen getrapt te worden of iets anders te ervaren, dat het reizen in Amerikaanse Pullman-wagens niet bepaald tot een genoegen maakt.

Het spreekt vanzelf, dat ook Henson een plaatsje kreeg in deze ruime coupé, waar een goede fooi aan een der negers een flinke matras op de vloer had

getoverd, en een paar extra dekens.

Raffles had nog een andere reden om zich zo af te zonderen, behalve de behoefte aan frisse lucht.

Hij wist maar al te goed, dat het Kwade Oog in alle steden van enige betekenis en stellig in Saint Louis en Cincinnati zeer veel leden had, en dat het Bianca Kirilef maar een kort codetelegram had behoeven te kosten, om enige van die Bendeleden op de hoogte te brengen. Zij kon inderdaad wel begrijpen, dat Raffles met de trein zou zijn verder gereisd, en de mogelijkheid was dus niet buitengesloten, dat er, met de vijftig of zestig andere reizigers, in een van de genoemde plaatsen enige van die heerschappen in de trein waren gekomen, die hem in het oog moesten houden, en als het slechts mogelijk was, hem op een stille plek een dollt tussen de ribben moesten stoten.

De nacht verstreek echter, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en toen de drie mannen de volgende ochtend ontwaakten was de trein Cincinnati reeds gepasseerd.

De dag verstreek tamelijk eentonig, en in onverminderde vaart snelde de trein voort door de staten Ohio, Pennsylvania en New Jersey. Er verstreek nogmaals een nacht en omstreeks tien uur in de ochtend kwamen de drie mannen eindelijk, na vele vermoeiende weken, na een reeks gevaarvolle avonturen, die hen menigmaal op de rand van het graf hadden gebracht, te New York terug, waar zij wel gauw weer zouden worden opgenomen in de draaikolk van het leven, dat er met ongebreidelde kracht kookt en raast.

Raffles was er alléén uit vertrokken, en met zijn beide trouwe metgezellen keerde hij er terug.

Met een taxi liet Raffles zich onmiddellijk naar zijn hotel rijden.

Dat wil zeggen, de voorzichtigheid had hem geleerd, en hij gebruikte voor die rit een andere taxi, wel wetend, dat zeker een half procent en misschien nog heel wat meer van alle New Yorkse taxichauffeurs in meer of minder nauw verband stonden met de bende van het Kwade Oog.

In het hotel waren enige brieven aangekomen, aan Raffles, onder diens aangenomen naam, graaf Duncan gericht. Hij bekeek vluchtig en snel de handschriften, als zocht hij ergens naar, dat hij echter niet vond, want hij liet de brieven onverschillig in zijn zak glijden, terwijl de lift Brand en hem vliegensvlug naar zijn kamer voerde.

Niet zodra hadden zij de deur achter zich gesloten, of Brand vroeg:

— Verwacht je soms bericht van Sigrid Kaldrup?

— Eigenlijk wel. Het was afgesproken. Niemand kan zeggen wat haar en haar vader onderweg van El Pazo naar New York is overkomen. Weliswaar hebben alle dagbladen, die wij onderweg hebben gelezen, er met geen woord van gerept, maar dat zegt nog niets. Ik denk niet dat Kaldrup veel ruchtbaarheid heeft gegeven aan zijn reis.

— Nu, die stilte zal dan toch wel betekenen, dat alles in de beste orde is, meende Brand, die zich reeds van zijn reisjas en colbert ontdaan had, want hij verlangde vurig naar een verfrissend bad.

— Dat valt nog te bezien, hernam Raffles hoofdschuddend. Het is zeer goed mogelijk, dat zij enig bericht heeft gestuurd naar onze kleine cottage in een der voerstedes, die ik een paar maanden geleden heb gehoord, en die zij alleen kent, niet eens haar vader. Ik ga mij aanstonds er even van overtuigen.

— Maar Edward, riep Brand op afkeurende toon. Dat noem ik toch waarlijk een grote dwaasheid. Je hebt toch immers niets anders te doen, dan even naar het huis van Kaldrup te telefoneren, en te vragen hoe daar de zaken staan.

Raffles keek Brand een ogenblik spottend aan en zei toen meesmuilend:

— Misschien zou die dwaasheid nog heel wat groter zijn, amice. Het schijnt dat de omgang met de leden van de bende je nog maar weinig omzichtigheid heeft geleerd. Begrijp je dan niet, dat op dit tijdstip het huis van Kaldrup zo nauwkeurig mogelijk wordt bewaakt?

— Door detectives meen je?

— Zeer waarschijnlijk ook door detectives, maar hen bedoelde ik toch niet. Ik had het oog op de Bende. Voor hen is de terugkeer van Kaldrup in ieder geval niet geheim gebleven, en daar zij door Bianca moeten weten, dat ik eveneens ben teruggekeerd, kun je er wel zeker van zijn, dat er daarginds in het huis aan de Fifth Avenue niets gebeurt of de Moloch wordt daarvan op de hoogte gebracht.

— Maar Edward, een telefoongesprek.

— Geen telefoongesprek, en geen brief, en geen telegram, en geen bezoek. Geloof mij, er kan daar niets geschieden, of een lid van de Bende loert het af. Het is immers al vroeger gebleken dat men Kaldrup niet kon telefoneren, zonder dat het gesprek op een schijnbaar onbegrijpelijke manier werd afgetapt. Een nader onderzoek wees toen uit, dat men de draad, die op het dak zijn huis binnenkwam eenvoudig had afgetakt, en langs die hulpdraad, bijna een kilometer lang, en die dwars over de daken was geleid naar een zolderkamtje van een oud huis, al het gesprokene tegelijk met Kaldrup of met zijn dochter kon opvangen.

— Goed, maar de politie heeft die hulpdraad ontdekt en dadelijk verwijderd.

Raffles haalde de schouders op, en hernam een weinig ongeduldig:

— Nu Charles, de Moloch is geen domkop. Die eer behoren wij hem althans na te geven. Die hulpdraad mag verwijderd zijn, een paar van zijn knapste mannen zullen haar op een andere plek en thans goed verborgen, wel weer hebben aangebracht. Ik kies het zekere voor het onzekere, en telefoneer liever niet.

— Ga er dan zelf een bezoek brengen.

— Dat nog veel minder. Dat zou op het ogenblik wel het domste zijn, wat ik zou kunnen doen. Het spreekt van zelf dat de bandieten, die zeer nauwkeurig op de hoogte zijn van alle treinverbindingen, weten, dat ik een half uur geleden te New York ben teruggekeerd. Het verwondert mij genoeg, dat er nog

geen aanslag op mij is gepleegd. En vandaag bewaken zij natuurlijk het huis van Kaldrup zorgvuldiger dan zij het ooit deden. Ik verpraat mijn tijd. Onze villa ligt geen half uur rijdens hier vandaan, en ik kan dus in een uur terug zijn. Overigens, ik dien mij nu eenmaal aan onze afspraak te houden.

Raffles had zijn slappe hoed reeds gegrepen en op zijn hoofd gedrukt.

Hij knikte Brand nog eens toe, die met genot naar het frisse plassen van het water in de badkuip luisterde, daalde met de lift van de zevende verdieping weer naar beneden en stond een ogenblik daarna op straat.

Uit overmaat van voorzichtigheid liep hij bijna een blok ver, alvorens hij een hem tegemoetkomende taxi aanriep, en hij gaf de chauffeur bevel, hem te rijden naar de plek, die nog ongeveer vijf minuten lopens verwijderd was van het bescheiden landhuisje, dat Raffles aan de grens van de grote stad had gehuurd, om in geval van nood als toevlucht te kunnen dienen en waarvan hij het adres alleen had toevertrouwd aan de dochter van de spoorwegkoning.

De plek was gunstig, want het landhuisje lag tamelijk wel afgezonderd in een pas aangelegd villapark, waar de

huizen, volgens de Amerikaanse methode ver uiteenstaan.

Hij trad op het huis toe, opende het houten hek, en schreed door de voortuin, een wel wat weidse benaming voor hetgeen niet veel meer was dan een grasperkje met enkele struiken, doorsneden door een smal grindpad.

Op de lage stoep keek hij nog eens om, en toen stak hij de sleutel in het slot van de huisdeur, waarnaast op een klein koperen bordje niets anders te lezen stond dan de naam Duncan.

De deur ging open en Raffles trad binnen.

Hij sloot de deur, en maakte de brievenbus open.

Er lag slechts een briefje in, dat de zwakke lucht verspreidde van lavendel, de enige odeur, welke Sigrid Kaldrup ooit gebruikte.

Hij trok de enveloppe haastig open en las:

«Kom om 's hemelswil onmiddellijk, zodra gij dit gevonden hebt. Er dreigt ons een groot gevaar. Wees voorzichtig, want het huis wordt bewaakt. Van de kleine tuindeur is de grendel terug geschoven, en gij moet de sleutel nog hebben. Haast u!
Sigrid.»

HOOFDSTUK V

OPNIEUW IN DE KLAUWEN VAN DE BENDE

Raffles bleef een ogenblik met het briefje in de handen staan, met diep gefronste wenkbrauwen.

Hij bracht het briefje opnieuw voor zijn ogen en bekeek het aandachtig.

Er viel niet aan te twifelen, het was het briefpapier van Sigrid Kaldrup, met die eigenaardige, grijsblauwe tint, die het oog zo weldadig aandeed, en dat speciaal voor haar vervaardigd werd. Het was, nauwelijks merkbaar, doortrokken met de geur van haar lievelingsparfum.

En ten slotte, het was stellig haar schrift, een weinig onzeker misschien, als van iemand die geschreven heeft onder de invloed ener heftige gemoedsbeweging, maar het briefje was stellig door haar geschreven.

Nog een ogenblik stond Raffles in beraad, toen stak hij het briefje in zijn zak, en verliet het huis.

De weg was geheel verlaten, en het duurde een paar minuten, voor er een taxi voorbijreed, waarvan de chauffeur eerst weinig lust scheen te hebben de

verre rit te aanvaarden, maar die door het vooruitzicht op een ruime fooi tot andere gedachten werd gebracht.

Het was inderdaad een lange rit van New Rochelle, dwars door de Bronx naar Gramercy Park, downtown.

Raffles liet zich tot aan de 21ste Straat rijden, dankte daar de chauffeur af, en ging haastig te voet verder, vastbesloten om zijn hulp te gaan brengen aan het jonge meisje, dat zo dringend een beroep op hem deed.

Hij zorgde er wel voor, de 20ste straat niet in te gaan, overtuigd als hij was, dat er zeker wel tien leden van de bende op de loer zouden staan, en ook omdat hij geenszins zeker was van het afdoende zijner vermomming, die eigenlijk alleen maar bestond in het rossige kneveltje, dat hij tijdens de reis had gedragen, maar volgde 'n smal en stil pad, dat achter de huizen omliep, en reeds zag hij in de verte de ongeverfde deur met de koperen knop, die zich bevond in de vrij hoge muur, welke de tuin achter het huis van de Kaldrups aan die zijde afsloot.

Aan het begin van dat zijpad stond een grote auto stil, maar Raffles lette daar in zijn haast in het geheel niet op.

Hij was de tuindeur genaderd, haalde zijn sleutelbos te voorschijn, en greep tegelijkertijd met zijn linkerhand naar de koperen knop.

Op hetzelfde ogenblik voelde hij een hevige verdovende schok, die hem in zijn volle lengte de straat deed meten, zonder dat hij echter de knop losliet.

Een siddering liep over zijn lichaam en toen verzonk hij in een duistere nacht van bewusteloosheid.

Niet zodra lag het lichaam stil of in de auto, die had staan wachten, werd het levendig.

Degene, die naast de chauffeur zat, haalde ijlings de handel over van een krachtige batterij, en op hetzelfde ogenblik viel de hand van de man, die daar tegen de muur lag, slap en krachteloos van de koperen deurknop omlaag.

— Gelukt? vroeg een vrouwenstem achter in de wagen, en dadelijk kwam het antwoord:

— Het is perfect gegaan. Als het aan mij had gelegen, hadden wij de stroom aanstonds zo sterk gemaakt, dat wij nooit meer last hadden gehad van Mijnheer Raffles.

— Het is het bevel van de Moloeh, klonk weer de vrouwenstem op droge toon. En wat hij beveelt, je weet dat het moet worden ten uitvoer gebracht. Als ons vrindje maar niet te veel heeft gehad.

— Het was een ielijke schok, en met volle kracht, maar hij zal er wel niet van zijn doodgegaan, hernam de man met de batterij schouderophalend. Vooruit Pete, rij op, voor er bemoelers op de vlakke komen.

De chauffeur startte de auto, die geen tien tellen later stil hield vlak naast het bewegingloze lichaam.

Twee mannen stapten vlug uit de wagen, liepen naar Raffles toe, namen hem op, en droegen hem naar de auto.

Het was duidelijk te bemerken, dat men hier te doen had met geoefende lieden, waarschijnlijk bankrovers, die gewend waren dergelijke dingen snel en handig tot een goed einde te brengen.

— Nu is het maar de vraag of hij het werkelijk is, meende degene, die de batterij gehanteerd had, welke hij zo-even, voor de auto zich in beweging zette, had los gemaakt van de goed verborgen draad, die de koperen knop met een krachtige elektrische stroom had geladen.

De vrouw, die achter in de auto verborgen had gezeten, trok de dichte sluijer terzijde, waarachter zij haar gelaat verstopt had gehouden.

Het was Blanca Kirilef.

Zij beschouwde enkele ogenblikken aandachtig het wasbleke gelaat van de man, die zoëven aan haar voeten was neergelegd, en zei tenslotte:

— Als hij niet John Raffles is, dan ben ik niet, die ik ben. In elk geval is het de man uit de trein, dat staat als een paal boven water. Trouwens, wij kunnen ons immers onmiddellijk zekerheid verschaffen.

Zij stak de hand achtereenvolgens in alle zakken van de bewusteloze, en haalde tenslotte de enveloppe te voorschijn,

die de lichtgeparfumeerde brief bevatte.

Zij glimlachte boosaardig, zwaaide triomfantelijk met het papier, en riep uit:

— Hij is het. Er valt nu niet meer aan te twifelen. Ja, jongens, dat is het grote gemak, als je over mensen beschikt, die uitstekend de hand van een ander kunnen nabootsen, zonder dat het te zien is. En dan een betrouwbare kamenier in het huis, en je bent er.

— Dus dat papier is werkelijk van die meid? vroeg de chauffeur.

— Het is van Sigrid Kaldrup in persoon, antwoordde Bianca. Marya heeft het weten te stelen, er een beetje lavendel op gesprenkeld, zoals haar meesters altijd gebruikt, toen de brief geschreven, en de truc zat in elkaar, ha, ha.

— Nu, dan geef ik niet veel meer voor het leven van deze man, zei de vent naast de chauffeur droogjes. Ik denk dat hij de nacht niet haalt.

— Dat hangt er helemaal van af, wanneer hij weer tot bewustzijn komt, hernam de vrouw. Dat kan uren, maar het kan misschien ook wel dagen duren en de Moloch staat er bepaald op, Raffles enige vragen te stellen, en ditmaal persoonlijk op de bekende plek. Weigert hij ze te beantwoorden, dan zullen wij de martelingen van de eerste, de tweede en als het moet de derde graad op hem toepassen, en ik geloof niet dat zelfs een man als Raffles dan zou kunnen blijven zwijgen.

Zij had even met haar voet aan het bewegingloze lichaam geraakt, en vervolgde nu, zich voorover buigend, en tot de bewusteloze sprekend, alsof deze haar zou kunnen verstaan:

— Wie triomfeert er nu, mooie mijnheer? O, ik geef toe, dat je ons heel wat streken hebt gespeeld, maar wie het laatst lacht, ha ha, die lacht het best.

Weer stiet zij hem met de voet aan, bezield alleen door haat, en vervolgde:

— Heb je je geheimen maar eenmaal opgebiecht, Raffles, dan zullen wij je toch wel koud maken, maar als beloning mag je dan snel sterven. We zullen je in de put gooien, in de bodem van de Ronde Toren. En dan zal de Hudson een paar dagen later op verre

afstand je lijk wel eens aan wal spoelen.

Terwijl de vrouw zo sprak, met een stem die hees klonk van wraakzucht en woede, was de auto reeds weggereden, volgde de 20ste Straat tot de Second Avenue, sloeg toen een zuidelijke richting in, zoveel mogelijk het drukste verkeer vermijgend.

Toch duurde het bijna een uur voor de rit hen had gebracht naar de Bowers, dat overblijfsel van een luguber verleden maar dat nu veel van zijn verschrikking heeft verloren. Ten slotte stopte de chauffeur en parkeerde de wagen voor een der oudste huizen van de stad, dat zeer slecht onderhouden bleek te zijn en bepaald nog moest dateren uit de tijd toen de eerste pelgrimvaders uit Delft, na met de Halve Maan de Oceaan te zijn overgestoken, hier en elders op de kust voet aan land zetten.

Er waren nog sporen te zien van de ouderwetse trapgevel, er was een stoep voor het huis, een Hollander zou gewaand hebben tegenover een van die oude patriciërswohnungen te staan, die men nog wel vindt aan oude, als slapende grachtjes in Leiden, Delft en Haarlem.

Het huis scheen echter in de laatste tijd te hebben gediend tot een soort pakhuis, want bijna overal waren de ramen vervangen door zware luiken.

Het huis stond in een tamelijk smalle straat, en op vijf honderd meters afstand van de voordeur, stuwde de East River haar trage wateren voorbij.

Het was toen twee uur in de namiddag.

Even voor de auto stopte, had de man naast de chauffeur zich omgewend, en de rechterhand van de bewusteloze opgelicht.

— Hij is er lelijk aan toe, geloof ik, zei hij op gedempte toon. Er loopt een donker bruine brandstreep over zijn hele handpalm. Ik denk wel, dat hij minstens vandaag nog bewusteloos zal blijven.

— Er zal wel iemand zijn, die een middel weet om hem wat vroeger bij te brengen, hernam Bianca schouderophalend. Hij is erg taai, en zo lang hij

nog niet dood is, wat ik om een lief ding niet hoop, zullen zij er hem wel boven op halen.

— Hoe krijgen we hem eigenlijk ongezien binnen?

— Je zeurt Pete, hernam de vrouw knorrig. Het zijn hier allemaal pakhuisen, voor het merendeel verlaten, en bovendien rijden we die poort daar in, komen dan op de binnenplaats, en daar kan geen sterveling ons meer zien. Vooruit maar, Jim.

De auto reed weer verder, draaide een vervallen poort binnen, waarvan de deur van binnen werd geopend door een man, met een afschuwelijk lelijk gelaat, die zeker aan lupus had geleden, en die waarschijnlijk de auto had zien aankomen, en stond stil in het midden van een morsige binnenplaats, waaromheen het pakhuis was gebouwd, en waar allerlei afval lag, lege tonnen, pakkisten, roestig ijzerwerk en andere rommel.

Het was op de eerste blik te zien, dat het pakhuis zeker in vele jaren niet was gebruikt, want de meeste ruiten waren kapot, spinnewebben hingen alerwege, en wat het duidelijkst sprak, er viel nergens enig teken van leven te bespeuren.

De mannen waren reeds uitgestapt, en een weinig knorrig, vroeg Pete, wiens achternaam Lackehaye was:

— Waarom kon hij ditmaal niet in de brouwerij gebracht worden? Waarom zo'n verre afstand, met alle risico om door een politieagent te worden aangehouden?

— Eenvoudig omdat de Moloch het zo wenste, antwoordde Bianca koeltjes. Er is in de brouwerij niet zoveel gelegenheid om, wanneer het moet, deze of gene, zonder enig spoor, te laten verdwijnen. En dat gaat hier wél. We zijn

trouwens nog niet waar we wezen moeten en bereid je er maar op voor, dat jullie een vermoeiende tocht voor de boeg hebt. Dit is nog maar het begin. Neem hem op, en wissel elkander af, wanneer jullie moe worden. Wacht, daar liggen planken, maak er een paar aan elkaar vast, en leg hem daar op, dan gaat het gemakkelijker.

Het bevel werd zwijgend ten uitvoer gebracht en vlug ook, want klaarblijkelijk hadden al die vijf mannen een heilige eerbied voor die mooie meid, met haar blauwe ogen en haar prachtig blond haar, dat wel gesponnen goud scheen, wanneer de zon er op viel.

Niemand durfde er over spreken, maar iedereen wist, dat deze Bianca Kirilof zeer waarschijnlijk de enige was, die de ware persoonlijkheid van de Moloch kende, en die zijn algeheel vertrouwen genoot.

De draagbaar was spoedig vervaardigd, de bewusteloze werd er op gelegd, twee mannen namen hem op, en de kleine stoet liep de binnenplaats over, nadat de poortbewaker de deur had gesloten, met een afschuwelijke grijnslach op zijn monsterachtig geschonden gelaat.

Aan de overzijde ging Bianca opnieuw een deur binnen, die zij met een grote sleutel moest openen, en de anderen volgden haar, door een nauwe, kwalijk riekende, flauwtjes hellende gang, waar het zo donker was, dat zij zich telkens stootten aan uit de grond opstekende stenen, zodat de dragers een paar malen gevaar liepen met hun last te vallen.

Lackehaye had zijn lantaarn echter reeds ontstoken en het flakkerend schijnsel bescheen de vochtige, uit bakstenen opgetrokken wanden van de gang.

HOOFDSTUK VI

DE RONDE KAMER

Hol klonken de voetstappen van het zestal in deze gang, waar zeker in vele jaren geen arbeider meer de voet had gezet.

Het gehele gebouw viel dan ook bijna in puin, en zelfs ondanks de ontzaglijke opleving van alle takken van industrie in de Verenigde Staten, die haar rijkdommen tot een ongekennde hoogte opvoerde, dacht geen enkele ondernemer er aan deze pakhuisruimte te huren.

Het was slechts een verblijfplaats voor honderden grote ratten, die in alle richtingen over de vloer stoven, en de indringers slechts node schenen te dulden.

Hier en daar stond het water op de vloer zo hoog, dat de mannen er tot aan de enkels moesten doorwaden.

Aan het einde van de gang wisselden de dragers om, en toen bereikten zij een kelder, waar een schier ondraaglijke stank heerste, en die zij zo snel mogelijk door liepen.

Weer haalde de jonge vrouw een sleutel te voorschijn, waarmede zij een stevige deur ontsloot, met ijzer beslagen, en opnieuw stonden zij aan het begin van een tunnel, die wel eindeloos geleek en die stellig moest behoren tot een oud buiten gebruik gesteld gedeelte van het eerste rioleringsstelsel van New York, waarvan echter tot op deze dag de voornaamste gedeelten nog altijd in gebruik zijn.

De dragers vloekten en scholden elkaar uit, want de gang helde een weinig naar omlaag en het was niet zo gemakkelijk de juiste richting te houden op de glibberige grond, slijkerig en ijskoud.

Maar onverdroten ging Bianca Kirilef voort, naar het scheen steeds dieper de aarde in en zich niet bekommerend om het feit dat zij haar kleding besmeurde met het zwarte, vuns riekende water

dat op vele plaatsen uit spleten uit de wand droop.

Wel bijna een vol kwartier waren zij zo voort gegaan, in een ten naaste bij rechte lijn, toen de jonge vrouw weer halt gebod, een oogenblik met grote aandacht scheen te luisteren, en toen vroeg:

— Horen jullie dat geluid wel?

— Wat is het? vroeg Lackehaye knorrig, die hartelijk verlangde naar het einde van deze ondergrondse tocht.

— Dat is de East River, antwoordde de vrouw. Horen jullie dat klotsende geluid niet?

— Maar dat is boven ons hoofd, riep Jim de chauffeur uit.

— Dat zal wel uitkomen, want we zijn hier onder de bedding van de rivier, antwoordde Bianca laconiek.

— Ik kan niet zeggen, dat ik het denkbeeld aantrekkelijk vind, bromde een van de dragers. De zoldering kon wel eens bezwijken, en ik stel voor, om maar weer verder te gaan. Ik heb nooit van water gehouden en zeker niet van zo'n massa tegelijk. Bovendien wordt die kerel op onze plank geweldig zwaar, laten we opschieten.

De kleine groep stelde zich weer in beweging, en nu vergezelde hen steeds het dof gemurmel van het water, dat boven hun hoofden voort stroomde, en waarvan zij wellicht slechts gescheiden waren door een granieten verwulft van hoogstens een meter dik.

Vijf minuten later was er van dit gerucht niets meer te horen en hadden zij blijkbaar de tegenovergestelde oever bereikt.

— Nu zijn we er gauw, zei Bianca, die zelve wel onvermoeibaar scheen te zijn.

— Ik hoop het, zei een van de dragers droogjes. Raffles is ons al tot last geweest als hij gezond was, maar als half dode maakt hij het bijna nog erger.

Bianca gaf geen antwoord, maar voerde het vijftal naar een open ruimte, zonder andere toegang dan de tunnel waardoor zij gekomen waren, en een betonnen trap aan het tegenovergestelde einde, die reeds door haar bouw haar ouderdom verried.

Niet zonder moeite kreeg men de bewusteloze deze trap op, toen moesten zij nogmaals een vrij lange gang doorlopen en voor de derde en laatste maal ontsloot de vrouw een deur, van het hardste, dikste eikenhout vervaardigd, beslagen met geweldig dikke, ijzeren scharnieren, en voorzien van een ouderwets, maar blijkbaar zeer deugdelijk slot. Bovendien zaten er zware, duimdikke grendels op.

Een der mannen moest haar helpen om deze zware deuren op haar hengsels te doen draaien, en toen traden allen met hun last een vertrek binnen, dat volkomen rond was, en omstreeks zeven meter in doorsnede mat.

Het leek wel een deel uit te maken van een hoge toren, en dat was ook inderdaad het geval, want men bevond zich hier in een van die weinige, nog overgebleven forten, gebouwd als uitkijktorens, die een eeuw geleden dienst moesten doen in de strijd tegen de roodhuiden, die toen nog heerschappij voerden in vele streken van het reusachtige gebied, waar zij talloze eeuwen onbeperkt heer en meester waren geweest.

Men vindt aan de Hudson en aan de East River, benevens in New York, d. w.z. in Manhattan, hier en daar nog enkele van die torens, die omstreeks vijf en twintig meter hoog zijn, soms nog hoger en van welker gekanteelde daken men de omtrek tot op verre afstand kan overzien, zodat de nadering van Indianen in de prairiën bijtijds gemeld kon worden.

Lange tijd hadden deze torens als een soort bezienswaardigheid gegolden, maar de moderne Amerikaan voelt, althans in zijn eigen land, weinig meer voor dergelijke overblijfselen, die ook eigenlijk weinig aantrekkelijks hebben, want het zijn slechts logge stenen « pilledozen » die alleen maar dienden als

wachtpost voor een klein deel van het garnizoen.

Somtijds maakten zij deel uit van een soort vesting, maar deze toren stond geheel afzonderlijk.

Bijna zes meter boven de vloer bevond zich in de muur een opening van omstreeks een meter hoog en vijf decimeters breed, waardoor licht en lucht naar binnen traden.

Oorspronkelijk had er langs de wand een trap gelopen, die naar boven voerde naar het dak. Die trap was echter geheel weggebroken, en het leek volkomen onmogelijk uit deze kamer te ontsnappen, waarvan de stevig gemetselde wanden ruim een halve meter dik waren.

Bianca was naar het midden van de kamer gegaan, waar een eigenaardig schemerachtig licht heerste, stampte hier met de voet op de vloer, en zei:

— Hier onder loopt een zijtak van de Hudson, je weet wel, de East River. Als je stil zoudt zijn, zou je het water op een diepte van tien meter kunnen horen ruisen.

Allen zwegen onwillekeurig, en inderdaad hoorde men zwak het gerucht van het murmelende water, waarover de toren was heengebouwd.

— Is hier een luik in de vloer? vroeg Lackehaye tenslotte, terwijl hij keek naar de ogen van de jonge vrouw, waarin thans een glans van duivels leedvermaak blonk, die de uitdrukking ervan geheel en al veranderde.

— Ja, maar iedereen kan het maar niet openen, luidde het antwoord. Dat moet je weten. Zie je, daarnaast wat eerst de schoorsteen was, zit een verborgen veer, in die krul van het snijwerk aan de rechterkant. Als je er op drukt gaat het luik vanzelf open, maar zelfs de sterkste man zou er vruchteloos zijn krachten op beproeven, om het op de gewone wijze te openen.

Zij was reeds op de schoorsteen getreden, tastte even terzijde daarvan naar het houtsnijwerk, waarmede de schoorsteenmantel versierd was geweest en bijna aanstonds schoof, midden in de vloer, een luik van omstreeks een

meter in het vierkant in goed geoliede gleuven terzijde.

Onwillekeurig traden de mannen terug van het duistere gat, dat zich nu vertoonde en waaruit het gerucht opsteeg, veroorzaakt door het klateren van het water daarbeneden.

— Hoe diep is dat wel? vroeg Lackehaye, die wat bleek was geworden.

— Tien meters zei ik immers.

— Ik bedoel het water?

— O, hoogstens twee. Maar er zijn puntige rotsen, en iemand die van deze hoogte beneden stort, heeft niet de minste kans om het te overleven, dat kan ik je wel verzekeren. Als hij niet aanstonds op de rotsen verpletterd werd, zou de snelle stroom hem toch naar de Hudson voeren, en daar zou hij moeten verdrinken. En nu zal ik jullie moeten verzoeken weer te maken dat je wegkomt, want jullie hebt je plicht gedaan, er zijn hier andere bewakers, en je weet wie hier zal komen, over een kwartier reeds.

Zij had nogmaals op de veer gedrukt, en het luik schoof zacht weer op zijn plaats.

— We weten wie er komt, zei Lackehaye knorrig. Maar ik zou eerst eens een dokter laten komen, als jullie die man daarginds ten minste in het leven wilt houden. Hij ziet zo bleek als een doek, en hij zal zo meteen wel het hoekje omgaan, als dat tenminste nog niet gebeurd is.

Hij trad op Raffles toe, die door de dragers eenvoudig op de vloer was neergelegd, knielde naast hem, en raakte even het voorhoofd aan.

— Hij is ijskoud, riep hij uit.

Maar Bianca haalde de schouders op en sprak:

— Hij knijpt er zo gauw niet tussen uit. En de Moloch zal hem zelf wel kunnen genezen, als hij dat wil. Maak nu maar dat jullie wegkomt, want ik wil niet dat de Moloch kan zeggen, dat ik niet tot in de minste bijzonderheden zijn bevelen heb uitgevoerd.

— Komt hij hier, in deze kamer? vroeg Lackehaye nieuwsgierig.

— Natuurlijk niet, antwoordde zij ongeduldig. Dit is een veel te gevaarlijke plek voor hem. Maar er zijn hier mannen, die Raffles wel zullen wegdragen, zodra het nodig is. Adieu, tot ziens, op de bekende plek zal ik jullie vanavond je beloning komen brengen.

— En jij?

— Ik ga mee om de anderen te waarschuwen.

Zij volgde de mannen in de gang en schoof eigenhandig, nadat de deur weer in het slot was gedrukt, de grendels op hun plaats.

En als zij heel fijne oren had gehad, en door hout van een decimeter dikte had kunnen zien, zou zij hebben kunnen waarnemen, hoe de gewaande zwaar gewonde overeind ging zitten, zijn handen om zijn knieën sloeg, en peinzend bij zichzelf de opmerking maakte:

— Het is maar jammer dat zij niet hier is gebleven, ik had dan een aardig gesprek met haar kunnen hebben en... mijn middeltje op haar kunnen toepassen. John Raffles, laten wij hopen dat je de grap niet wat al te ver hebt doorgedreven.

HOOFDSTUK VII

DE MOLOCH

Bianca vergezelde de mannen tot aan de kelder, waar zich de betonnen trap bevond, vergewiste er zich van dat zij de tunnel weer ingingen, en sloot de deur toen achter hen dicht.

Daarna ging zij de betonnen trap

weer op, maar nu ging zij niet de eerste gang in, waarop de deur van de ronde kamer uitkwam, maar een korte dwarsgang, aan het einde voorzien van een soort schietgat, waardoor in vroegere tijden waarschijnlijk een ijzeren kanon

de muil had gestoken, en dat thans van dikke tralies voorzien was. Zij naderde deze opening tot op een meter afstand wierp een oogenblik een blik op de East River, die op twintig meter afstand voorbij stroomde, en scheen ergens op te wachten.

Een paar malen raadpleegde zij haar polshorloge met een snelle blik, om dan aanstonds weer naar buiten te kijken.

Er waren omstreeks tien minuten verstreken, toen een fraaie raceboot, met een autostuur en van mahoniehout vervaardigd, snel kwam aanzetten, en vlak bij de oude toren meerde.

Er zat slechts één enkele man in de motorboot, die rechtovereind ging staan met een hand op het stuur, en toen zijn hoed afnam, om even zijn voorhoofd droog te wrijven.

Met zijn zakdoek waaierte hij even als om vliegen te verjagen, maar een en ander was natuurlijk een afgesproken sein, want Bianca trad een oogenblik tot vlak voor het schietgat, en liet een schel gefluit horen.

De man in de motorboot keek in het geheel niet op, ofschoon hij het moest hebben gehoord, maar zette zijn hoed weer op, stapte aan wal, maakte zijn boot vast, aan de voet van een schraal boompje, en liep over het korte gras, dat hier aan de oever van de rivier groeit, en dat maar niet wil tieren, zeker als gevolg van de zovele fabrieken verderop, en verdween toen uit het oog.

Hij was om de toren heengelopen, en binnengegaan door de lage deur, die van de rivier is afgekeerd, en waardoor men kan binnentreden zonder dat dit door iemand gezien wordt.

Bianca bleef onbeweeglijk op dezelfde plek staan, en luisterde, een weinig voorover gebogen staande.

Er verliepen ongeveer vijf minuten en toen klonken er ergens in de toren zachte schreden, die bijna onmiddellijk weer wegstierven, gevolgd door het openen en weer sluiten van een deur.

— Hij is binnen, mompelde de jonge vrouw, en liep toen snel de korte gang weer terug, daalde de trap af naar de kelder, deed een pas of vijf, en hield ~~toen~~ stil voor een deur, zo voortreffelijk

verborgen in de muur, dat zelfs het scherpste oog haar niet zou hebben kunnen ontdekken.

Zij klopte op een bijzondere wijze en dadelijk klonk het geluid van een doffe stem aan de andere kant van de deur, die in een vreemde taal enige vragen stelde.

Ook dit was zeker een vooruit afgesproken stelsel van wachtwoorden, de vragen en de antwoorden gingen snel heen en weer, toen werd de deur geopend en een man, in een blauw colbertcostuum gekleed, die zijn gehele gelaat verborg, wenkte haar om naar binnen te komen, waarop zij in een vertrek trad, dat geen enkel ander meubel had dan een tafel en een paar stoelen.

Bianca was een weinig verbleekt, en zij, die zich nooit voor iemand gebukt had, nijdde zich nu diep voor die man, en zei stamelend:

— Ik groet u, Moloch. Ik ben hier gekomen zoals gij bevolen hebt.

— Is hij hier? vroeg de aanvoerder van de Bende.

— Hij is hier, in de torenkamer, zwaar gewond door de electricische batterij, maar niet dood, Moloch.

— Des te beter, klonk de gedempte stem weer. Sterven zal hij, maar eerst moet hij spreken. Zijn de anderen weg?

— Ik heb hen weggestuurd, zoals gij bevolen hebt. Wij zijn alleen met hem.

— Maar wij zullen niet lang alleen blijven, want ik weet met wat voor man ik te doen heb, hernam de Moloch, met een dreigend gebaar. Ik heb een van mijn beste kapiteins met vijf mannen hier ontboden, en zij kunnen elk oogenblik komen opdagen. Gij zult hen ontvangen bij de achterdeur, en binnenlaten.

— Gij vreest hem toch niet Moloch? Wij hebben hem zijn wapens afgenomen.

— Ik vrees niemand, Bianca Kirilef, antwoordde de Moloch op koude toon. Ik wil alleen maar geen vergissingen begaan, nu ik zelf de zaak ter hand heb genomen. Weet je zeker, dat de electricische stroom hem volkomen bewusteloos heeft gemaakt?

— Volkomen. Ik heb de brandwonde gezien in de palm van zijn hand.

— Hij is in de ronde kamer?

— Ja, daar hebben mijn mannen hem neergelegd.

— Dan zal ik direct eens met hem gaan praten. Wie heeft de sleutel?

— Hier is hij, antwoordde de jonge vrouw en zij liet de zware sleutel zien, waarmede de deur van de ronde kamer kon worden afgesloten.

— Het is goed. Gij zult mij vergezellen.

— En de kapitein en zijn manschappen?

— Dat is waar, wij zullen hun komst eerst afwachten.

De Moloch raadpleegde zijn horloge en maakte een korte beweging van ongeduld.

— Het is reeds twee minuten over de tijd, klonk zijn stem dreigend. Men zal het toch niet wagen mij te laten wachten?

Als antwoord op die ongeduldige uitroep klonk er op de enige deur, welke het keldervertrek nog bezat behalve de geheime deur, die naar de tweede kelder voerde, enige malen achtereens met korte en lange tussenpozen een geklop.

— Daar zijn ze, hernam de Moloch. Gij zult hen ontvangen. Zij mogen mij niet zien. Eigenlijk waag ik ditmaal méér dan ik kan verantwoorden.

— Gij weet wel dat gij op mij vertrouwen kunt, Moloch, zei de jonge vrouw met vleierende stem.

— Dat weet ik, en het zou ook vreemd zijn als het anders ware, daar ik uw leven in mijn hand heb, zei de Moloch koud. Ik zal mij in de kelder hiernaast begeven. Vraag de wachtwoorden, open dan de deur, breng hen naar de martelkamer hier beneden en voeg u weer bij me.

Reeds was zij naar de deur gelopen en wachtte, daar staande, totdat de Moloch zou zijn verdwenen door de geheime tussendeur. Pas toen deze achter hem was dichtgedegen, begon zij met radde stem de reeds vragen en antwoorden te wisselen.

Nu lichtte zij behoedzaam de zware klink van de deur op, en snel traden zes mannen binnen, die eveneens met een motorboot gekomen schenen te zijn,

want twee hunner droegen een blauw pak en een zeilpet.

— Welkom, kapitein Drummond, zei Bianca, toen zij de aanvoerder herkend had.

Zodra de deur dicht was, vroeg kapitein Drummond:

— Wat is er hier eigenlijk gaande, Bianca? Ik ben erg nieuwsgierig. Ik kreeg een uur geleden een boodschap langs de gewone weg, het schijnt dat de Moloch ditmaal zelf eens de handen zal uitsteken.

— Spreek wat zachter, hij is al in de toren. En volgt mij nu, gij allen, ik moet u naar de martelkamer brengen, waar gij moet wachten.

Zij liep naar een hoek van de kelder, wees naar een der reusachtige zerken, in welks midden een ijzeren ring was bevestigd en beval kortaf:

— Til die zerk eens op.

Niet zonder moeite lichtten twee van de sterkste mannen de zerk uit zijn voegen en zetten hem op zijn kant.

Een vierkant gat gaapte nu, waaruit een mufte lucht opsteeg.

Het begin van een steile betonnen trap was flauwtjes zichtbaar.

Een voor een daalden zij deze trap af.

Het was nodig de ruimte hier te verlichten met zaklantaarns, maar Bianca had weldra de schakelaar gevonden van het elektrische licht.

Alleen de kapitein was hier ooit geweest, en de anderen, ofschoon het schurken waren van de ergste soort, huiverden onwillekeurig bij het zien van de martelwerktuigen, die hier en daar waren geplaatst: een ouderwetse rekbank, zoals zij gebruikt werden in de middeleeuwen, om de ongelukkigen die men tot bekentenis wilde brengen, langzaam de ledematen te rekken; een zogenaamde IJzeren Maagd, een grote, holle, ijzeren pop, waarvan de beide helften, draaibaar om scharnieren, van binnen van scherpe ijzeren punten zijn voorzien, en die elkaar langzaam naderen, terwijl het slachtoffer binnen in dit gruwelijk instrument werd opgesloten; een zware bank in de vorm van een kruis, waarop scherpe dwarslatten

werden gespijkerd en waarop de veroordeelde werd uitgestrekt en vastgebonden, opdat hem met een ijzeren handspak een voor een de beenderen werden stukgeslagen; een vat met honderden spijkers, waarin de veroordeelde werd heen en weer gerold, een wurgpaal, en ook een gewone galg. En nog was hiermede de lijst van afschuwelijke martelwerktuigen niet voltooid, want in een hoek was een soort zetel gemaakt, waarop het slachtoffer zodanig met riemen werd vastgebonden, dat het hem onmogelijk was zelfs het hoofd ook maar een streep te bewegen, en dan kwam van een hoogte van omstreeks vier meters een druppel water met gelijke, korte tussenpozen neervallen, midden op de kruin van de man, niets dan een enkele druppel water, maar die de krachtigste mensen krankzinnig maakte, en hen de verschrikkelijkste martelingen deed uitstaan. Soms kwam de dood reeds na enkele dagen, soms eerst na een week.

Maar dit waren allemaal ouderwetse zaken, en de Moloch was een buitengewoon modern man. Hij had nog verfijnder martelingen weten te bedenken, waarbij de electriciteit een grote rol speelde, en de ergste pijnningen waren hier misschien besloten in een klein, sierlijk kastje van mahoniehout, niet groter dan een handbreed in het vierkant.

— Wel een prettig kamertje, nietwaar? vroeg Bianca ironisch, terwijl zij weer haar hatelijk lachje deed horen. Ja, Raffles zal het hier goed hebben.

— Wat is dat? Je hebt hem dus waarachtig weten te pakken te krijgen? riep Drummond met een kreet van vreugde uit. Dat is kapitaal gedaan, meid. Je verdient waarachtig om onze aanvoester te worden.

De vrouw wierp hem een eigenaardige blik toe, die Drummond pas veel later zou begrijpen, en zei toen langzaam:

— Misschien word ik dat ook nog wel eens. En nu moet ik jullie verlaten, ik word gewacht voor een zeer belangwekkend onderzoek. Wij moeten

gaan kijken of Raffles dood of levend is.

— En als hij nog leeft?

— Nu, dan zal het aan hem zelf liggen of hij in deze kamer terecht zal komen of niet, antwoordde de vrouw schouderophalend. Let goed op het sein, Drummond, en kom dan onmiddellijk naar de ronde kamer, want dan dreigt er gevaar.

Zij snelde vlug het lugubere keldervertrek weer uit, beklom de stelde trap, kwam weer in de bovenste kelder, en liet zich de deur openen door de Moloch, echter niet dan nadat zij opnieuw de wachtwoorden had moeten noemen.

De tussendeur werd nu opengelaten, opdat de bandieten des te vlugger te hulp zouden kunnen komen als het nodig was, en het tweetal beklom zwijgend de betonnen trap naar boven.

Bianca sloop toe op een klein kijkgat, dat zich terzijde van de zware deur in de betonnen muur bevond, tuurde er een ogenblik door, en zei toen, als iemand die niet behoeft te vrezen beluisterd te worden:

— Hij ligt nog precies zoals we hem hebben neergelegd. Ik geloof dat hij er lelijk aan toe is, maar hij zal wel weer opkikkeren.

— En vlugger dan je denkt, Bianca, want ik heb een electriseertoestel bij me, dat hem wel spoedig weer bij kennis zal brengen. Maak de deur open.

Bianca had de sleutel al in het slot gestoken, draaide hem om, en nam hem er weer uit. En daardoor deed zij iets heel onverstandigs, zoals haar maar al te spoedig zou blijken.

Zij schoof de zware grendel terug, opende de deur op een kier, en trad snel binnen, door de Moloch op de voet gevolgd.

En zo vast rekende hij er op, dat men zijn bevelen ten uitvoer had gebracht, dat hij niet eens zijn revolver in de hand nam, maar binnen ging en de deur op een kier liet staan.

In de schemerachtig verlichte cel met zijn hoge, dikke wanden, en waar het hooggeplaatste venster nu een lichtgele vierkante vlek wierp op de grijze muur,

traden zij langzaam naar de hoek waar Raffles gelegen was, en toen zij daar bijeen stonden, sprong het bewusteloos gewaande slachtoffer plotseling op de been, vlugger dan de gedachte en zei

met zijn luide, krachtige stem:

— Wees welkom, Moloch. Aangenaam eindelijk eens persoonlijk met u kennis te maken.

HOOFDSTUK VIII.

DE ONTSNAPPING

Wat er nu volgde, geschiedde in de letterlijke betekenis in een ondeelbaar oogenblik.

Met een krijgende kreet van dolle woede, zelfs niet bedenkend dat zij ongewapend was, wilde Bianca zich op Raffles werpen, maar met een enkele beweging slingerde hij haar van zich af, en bracht de hand naar zijn zak, op hetzelfde oogenblik, dat de Moloch zijn eigen revolver gegrepen had.

Eenmaal schoot Raffles, doch de kogel miste, op een halve streep na. De Moloch was reeds bij de deur, en stond het volgende oogenblik weer buiten, de zware deur in het slot werpend, voor Raffles haar had kunnen bereiken.

Het volgende oogenblik weerklonk een scherp fluitsein door de toren, en Raffles wist wat het te betekenen had.

Binnen vijf minuten zou de deur weer opnieuw geopend worden, maar nu zou een half dozijn bandieten binnenstormen en hem overweldigen.

Hij keek om naar de jonge vrouw, die op de grond was gevallen, en met sidderende vingers naar haar kleine browning zocht, en zei vrolijk:

— Aha. Dat is een ware opluchting voor mij, en ik zie dat ik mijn domheid nog kan goedmaken. Mag ik u vriendelijk om die zware sleutel verzoeken, die gij veel beter aan de buitenzijde op het slot had kunnen laten steken?

Bianca had zich op een knie opgericht, na eindelijk haar browning te hebben vrijgemaakt, en wilde het wapen met van haat fonkelende ogen op Raffles richten, maar hij was haar juist even te vlug af, greep haar pols, en onttrukte haar het wapen, dat hij snel

in zijn eigen zak liet glijden, ofschoon zij als een wild dier naar hem schopte en beet.

Zij deed een bijna belachelijke poging de sleutel nog door het raam te werpen, dat op een hoogte van zeven meter boven de grond was aangebracht, maar toen moest zij zich gewonnen geven, bleker dan een dode, en sidderend als een espenblad.

Raffles raapte de gevallen sleutel op, liep vlug naar de deur, stak de sleutel van binnen in het slot en draaide hem een paar maal om.

— Ziezo, dat zal wel tien minuten houden, denk ik, zei hij opgewekt. Het doet mij meer leed dan ik u zeggen kan, madeliefje, dat mijn vrij gevaarlijke onderneming met geen beter resultaat bekrond werd, want eerlijk gezegd, had ik gehoopt, dat ik de Moloch dan tenslotte toch in handen zou krijgen, en nu zal ik mij er toe moeten bepalen vroeger dan ik dacht, afscheid van je te nemen.

De vrouw liet een gillend lachje horen, en krijste spottend:

— Afscheid nemen? ha ha. Dat zou je wel willen. Je kunt hier niet weg, je zit hier als een vogeltje in zijn kooitje, en wat had je nu eigenlijk aan de sleutel?

— Wel, met die sleutel heb ik de deur afgesloten, omdat ik niet van onverwacht bezoek houd, en om hier ongehinderd te kunnen verdwijnen.

— Verdwijnen? Door de deur soms?

— Neen, want die is stevig gegrendeld. En ik ben niet helemaal gek.

— Door dat venster dan? Het kozijn is zeven meter hoog, het is getralied, je hebt geen touw, en je kan je

langs de gladde muur onmogelijk laten zakken.

— Ook niet door het venster, jongedame, maar door dat luik.

Bianca, die bevend tegen een muur leunde, verbleekte en herhaalde bijna toonloos:

— Het luik? Je kunt het niet open maken.

— Denk je dat werkelijk?

Raffles keek haar een ogenblik glimlachend aan, trad toen, zonder zich al te zeer te haasten, op de schoorsteenmantel toe, drukté op de verborgen veer in de gebeeldhouwde krul, en dadelijk schoof het luik van zijn plaats, het gat werd zichtbaar, en onmiddellijk klonk weer dat onheilspellend ruisen van het snel voortvlietende water over de puntige stenen daarbeneden.

Bianca bleef Raffles gedurende enkele ogenblikken met een strak gelaat aanstaren, en vroeg:

— Dus je was helemaal niet bewusteloos?

— Geen seconde geweest, schattekout.

— Hoe kàn dat? Heb jij dan werkelijk kennis aan de duivel?

— Neen, schat van m'n hart, maar wel aan gummi-handschoenen, antwoordde Raffles glimlachend. Je schijnt niet te weten, welk een voortreffelijke bescherming zulk een voorwerp kan bieden tegen electrisch geladen, koperen deurknoppen.

— Maar, de brandstriem in je handpalm?

— Bruine verf, liefje. Was het niet natuurgetrouw?

— Maar, die bewusteloosheid? Mijn hemel, kan iemand zo comédie spelen?

— Louter oefening, kostbaarheid. En je vraagt mij naar een paar kleine geheimpjes, die ik van de Japanners geleerd heb, en door welke toepassing het lichaam stijf en schijnbaar gevoelloos wordt, ofschoon de geest waakzaam blijft, die ik maar liever niet zal ver raden.

Hij hield even op, luisterde, en zei glimlachend:

— Ik geloof dat die lieve vriendjes van je aankomen.

Met iets van bovennatuurlijk ontzag staarde Bianca Kirilef nog altijd naar Raffles alsof zij een spook zag.

Toch haalde zij minachtend de schouders op en zei spottend:

— Je ziet intussen dat je er niet veel bij gewonnen hebt. Je had je de moeite wel kunnen besparen, je weet nog altijd niet wie de Moloch is, en je zult het nooit te weten komen, ook. Je hebt zijn gezicht niet kunnen zien.

— Maar wel zijn gestalte, slimmerdje, en ik heb zijn stem gehoord, wat nog véél méér waard is.

Bianca beet zich op de lippen, en zei toen honend:

— Aan die kennis zul je ook niet zoveel hebben. Weet je dat die put tien meter diep is?

— Dat is niet zo veel.

— Daarbeneden zijn puntige stenen, een val, en je bent voor de haaien.

— O, maar ik denk niet te vallen.

— Maar mijn vrienden staan al voor de deur.

— Dat hoor ik. Zij hebben de grenfels al terug geschoven.

Inderdaad, met geweld waren de grenfels teruggeschoven, men rukte aan de deur, en zelfs door het dikke hout klonken de vloeken der teleurgestelde bandieten.

— Mijnheer de Moloch schijnt er zelf niet bij te zijn, hernam Raffles ironisch. Hij wil zeker niet herkend worden door die lieden. Uitsstel van executie, ik geloof dat hij binnen een week voor de rechter zal staan.

— En wie zou je daarbij moeten helpen, John Raffles? riep Bianca op spottende toon.

— Wel, jij zelf, antwoordde Raffles, thans op zeer ernstige toon. Het volgende ogenblik stond hij vlak voor haar greep haar stevig bij de bovenarmen, en bracht zijn gelaat dicht bij het hare om haar met zijn grote grijze ogen doorborend aan te zien.

— Wat wil je? stamelde zij ontzet. Wil je me doden?

— Ik dood geen vrouwen, en zeker niet die van jouw soort, antwoordde Raffles snijdend. Neen, tracht je blikken

niet af te wenden, het zou je niet baten. Je bent al in mijn macht.

Hij voelde dat het lichaam van de vrouw zich verstrakte in zijn greep, en dat zij haar ogen onmogelijk meer van de zijne kon afwenden.

Hij liet haar los, en zij stond wankeled stil.

Het was duidelijk, dat zij volkomen willoos was, en nog sneller gehypnotiseerd dan Raffles durfde hopen.

— Ga tegen die muur staan, beval Raffles kortaf.

Zonder de minste tegenstand te bieden gehoorzaamde de vrouw onmiddellijk.

— Doe je mond open, beval hij.

Langzaam openden zich de lippen van de jonge vrouw, en aanstonds wierp Raffles een groene pil in de mond, hield deze dicht, en sloot haar neusgaten om haar tot slikken te dwingen.

Hij keek aandachtig naar de verandering van haar wezenstrekken en hoe de strakke glans uit haar ogen verdween.

Er verliep bijna een volle minuut en toen klonk plotseling een daverende slag, de bandieten begonnen blijkbaar de deur met bijlen te bewerken.

Drommels, zij gaan paardenmiddelen toepassen, bromde Raffles ongeduldig. Daar had ik niet op gerekend, en ik vrees dat de tijd mij zal gaan ontbreken.

Hij wachtte nog een ogenblik, tot Bianca een geluid liet horen, dat veel op een snik geleek, en dreigde neer te storten.

Hij ving haar op in zijn armen, vlijde haar neer op de vloer, boog zich dicht over haar heen, en vroeg op zachte, maar doordringende toon:

— Luister goed, Bianca. Je weet wie de Moloch is, nietwaar? Geef mij zonder omwegen antwoord.

— Ja, ik weet het, klonk nauwelijks verstaanbaar de stem van de vrouw.

— Ik wil, dat je mij zijn naam zult noemen, waar hij woont, wie hij is.

De lippen van de vrouw bewogen, maar Raffles kon onmogelijk verstaan wat zij antwoordde, want oorverdovend klonken thans de onafgebroken bijlsla-

gen op het hout van de deur, waarvan het paneel reeds begon te versplinteren.

Hij wierp een blik op de deur, waardoor zojuist het glinsterende hoekje van het lemmet van een bijl te zien was gekomen, en mompelde:

— Nog een paar minuten, en ik zou het hebben geweten. Zou ik haar kunnen meenemen met mij? Neen, dat is onmogelijk. Tot een latere gelegenheid dan, engel, en au plaisir. Ik geloof dat het hoog tijd is om benen te maken.

Raffles trad snel naar de rand van het gat, en tuurde naar beneden.

Hij zag vaag het witte gekuif van de golfjes, die braken op de puntige stenen.

Vruchteloos echter zocht hij naar enige steun in de gladde zijwanden van de put, die vochtig, glibberig en groen uitgeslagen waren.

— Het zal toch nog lastiger blijken te zijn dan ik vermoedde, riep hij uit.

Hij keek even rond, en plotseling scheen hem iets te binnen te schieten.

Zoals wij reeds zeiden, bevond er zich in het gehele vertrek niets anders dan een oude schoorsteen, waaraan de eikenhouten mantel nog gedeeltelijk bevestigd was.

De rookgang zelf was met zware bakstenen dicht gemetseld.

Raffles trad er snel op toe, en met een paar duwen van zijn krachtige schouders deed hij de houten schoorsteenmantel krakend losvliegen. Hij rukte de mantel, die bijna twee meter lang was, geheel los, en legde hem dwars over de opening van de put heen.

Toen viel zijn blik op Bianca Kirilef, die wezenloos tegen de muur leunde, met haar kostbare, zijden avondcape naast zich.

Hij raapte het kledingstuk op, taxeerde het, bevond de zijde sterk, en sneed vlug een achttal repen uit het kledingstuk, die hij haastig aan elkaar begon te knopen.

Het uiteinde maakte hij vast aan het midden van de eikenhouten gebeeldhouwde plank.

Toen zette hij zich schrijlings op de plank, werkte zich naar het midden van de put, greep toen het zonderlinge koord

en liet zich behoedzaam zakken.

Toen hij aan het einde van de reep was, kon hij juist met de punten van zijn voeten een platte steen bereiken, op de bodem van de put.

De tocht was gevaarlijk, door die tunnel, met puntige rotsstenen bezaaid, en waar het water wisselde van een diepte van vijftig centimeters tot een van bijna twee meters, maar hij wist dat het zijn enige kans op behoud was, en hij waagde het er op.

Hij begreep dat hij zich moest haasten.

De schurken zouden begrijpen, dat hij kans had gezien om langs de put en de tunnel te ontvluchten, en probeeren hem nog de pas af te snijden.

Hij wierp zich in het water, en zwom met krachtige slagen de tunnel uit en de rivier op.

Wel was zijn oorspronkelijk plan mislukt, maar hij wist dat de Kaldrups

in veiligheid moesten zijn, hij wist ook dat de toren voortaan niet meer gebruikt kon worden door de Bende, en bovenal, hij had de stem gehoord van de Moloch, en die zou hij niet zo gauw vergeten.

Een vijftigtal meters scheidden hem van de plek, waar de luxe motorboot van de Moloch gemeerd was, en het leek Raffles een voortreffelijke grap er juist met dit vaarttuig vandoor te gaan.

Misschien had het wel een merkteken, ten behoeve van de belastingambtenaars.

Hij zwom zo snel hij kon, en hees zich aan boord van de boot en voer terug naar New York, naar de vrijheid.

Maar weer wachtte Raffles een teleurstelling, want toen hij de boot bij de Brooklyn brug had gemeerd, en snel het scheepje had onderzocht, moest hij tot de ontdekking komen, dat het niet het allergeeringste merkteken bezat.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De schuldige Tumor

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDE N

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266